

หนึ่ง พี่สาวตื่นขึ้นมา

หลังจากสติเริ่มกลับมาแจ่มชัดและรับรู้ด้วยความมีนงอยู่แก่ส่วน
ที่นี้คือแผ่นดินจงหยวนที่เธอไม่รู้จักชื่อมาก่อน ทั้งยังเข้าสู่ยุคทมิฬแล้ว ดูจาก
จำนวนชาวบ้านที่อพยพหลบหนีหนีจากศูนย์กลางของอาณาจักร ต่างก็พยายาม
เลี้ยงภัยสงครามกลางเมือง จนบัดนี้ทหารหน้าหทัยมเกรียมที่เดินอยู่ในตัวเมือง
มีจำนวนมากกว่าชาวบ้านเจ้าถิ่นเสียอีก

เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงจดจ่ออยู่กับการแย่งกันขึ้นเรือข้ามฟาก จนไม่มีใคร
ได้ทันสังเกตว่ามีเด็กคนหนึ่งนอนหายใจรวยรินอยู่ข้างทาง

ซึ่งจู่ๆ ก็ตายไป...แล้วฟื้นขึ้นมาใหม่อีกครั้ง

สภาพของเธอในตอนนั้นทั้งบาดเจ็บและสะบักสะบอมราวกับถูกรุมทำร้าย
ขนาดที่ว่าตนเองโอบอุ้มถุงกระสอบใบเล็กเอาไว้แน่นก็ยังไม่รู้สึกตัว

ช่วงที่กำลังเคืองคว้างแบบจับตันจนปลายไม้ถูก ทหารก็เริ่มเข้ามา
จัดระเบียบความวุ่นวายแถวนี้

เรือข้ามฟากเหลืออยู่ไม่กี่ลำแล้ว ถึงขนาดว่าหากมีเรือประมงลำไหน
ใช้การได้ พวกเขาก็พร้อมที่จะจ้างโดยสารถือไปส่งอีกฝั่งทันที ตอนนั้นคนที่พลาด
รอบสุดท้ายเริ่มส่งเสียงเอะอะโวยวาย ความวุ่นวายนี้แพร่กระจายออกไปจน

เกือบจะกลายเป็นการก่อสงครามยืดเยื้อกันกับคนที่ได้ไปก่อน แต่จนแล้วจนรอดเมื่อหัวหน้าทหารนายหนึ่งเริ่มหมดความอดทน เขาจึงกระแทกด้ามทวนในมือกับพื้นเสียงดังเพื่อข่มขวัญผู้คนแถวนั้น

กึก!

เสียงกระทบพื้นของอาวุธในมือทำให้สถานการณ์รอบๆ กลับไปอยู่ในความสงบเรียบร้อยตามเดิม คนที่ไม่ได้ไปต่อก็ยอมจำนน ก่อนจะนั่งลงจับจองพื้นแถวนี้เพื่อที่ตอนเช้าจะได้ขึ้นเรือเป็นคนแรกๆ

“โอหยา สรุปรัจการพรตจิตวางใจจิตสรวรรคแล้วแหหรือ”

“อู...เจ้าอย่าปากมากไป ตอนนี้ท่านอ่องแห่งหนานซานขึ้นครองราชย์แทนแล้ว จักรพรรดิองค์ใหม่คือจักรพรรดิฉางผั่นเกิง ท้องฟ้าเปลี่ยนสีมาตั้งนานแล้ว ยังจะทำตาฝ้าฟางมองไม่เห็นอยู่อีกหรือ”

ไม่ทราบว่ามีใครเป็นผู้เปิดประเด็นขึ้นมา แต่เมื่อเห็นว่าแถวตรวจตราของพวกเขาทยอยออกไปจากบริเวณของกลุ่มชาวบ้านแล้ว พวกเขาจึงค่อยๆ เริ่มสุมหัวกันพูดคุยเรื่องบ้านเมืองอีกครั้ง และพลอยทำให้กุ่มเอินที่ยังนั่งอยู่ใกล้ๆ ได้ยินข่าวสารไปด้วย

“นี่ๆ ข้ารู้ข่าวลือมาอีกเรื่องหนึ่ง”

ชายหนุ่มผู้หนึ่งเอี้ยวตัวเข้ามากระซิบกระซาบ ก่อนเปิดประเด็นข่าวลือที่ชวนให้ผู้คนสนใจฟัง “...ข้าได้ยินคนแถวจุดพักม้าลือกันว่า สาเหตุที่เกิดโรคระบาดทางเหนือ...เป็นเพราะฟ้าพิโรธจากการชิงบัลลังก์อันมิชอบธรรมของจักรพรรดิฉางผั่นเกิง!”

“อะไรนะ? สวรรค์! เกิดโรคระบาดจริงๆ นะหรือ!”

หลายคนมีสีหน้าเหลือเชื่อ ไปจนถึงใบหน้าซีดเผือดด้วยความกลัว จากนั้นก็เริ่มมีเสียงพึมพำดังขึ้นว่า “นอกจากเกิดสงครามภายในก็แล้ว ชาวยากหมากแพงก็แล้ว นี่ยังเกิดโรคระบาดอีก...”

ยังมีอีกหลายคนออกมาช่วยยืนยันข่าวลือนี้ “ถูกแล้วละ คนที่บ้านข้าเองยังส่งข่าวมาเพราะต้องรีบหนีออกจากพื้นที่นั่นเหมือนกัน เห็นว่ามีคน

ล้มหายตายไปหลายพันคน จนต้องปิดทางสัญจรหลักแล้ว อีกไม่นานคงได้ปิดล้อมแล้วเผาหมู่บ้านทิ้งเป็นแน่”

ในยุคที่เหมือนจีนโบราณนี้ หากเกิดโรคระบาดขึ้นมาสักครั้งก็แทบจะต้องพึ่งพาอาศัยโชค และภาวนาให้โรคระบาดนั้นหายไปเอง เพราะการแพทย์ฝังตะวันออกที่แทบจะหยุดนิ่งนี้ ยังไม่มีใครคิดค้นยารักษาหรือป้องกันกาเกิดโรคระบาดได้ อย่างดีก็เพียงแค่จำกัดพื้นที่ไว้ ในขณะที่ถ้าร้ายแรงที่สุด ก็คือการเผาบ้านเผาเมืองทิ้ง เพื่อทำลายเชื้อโรคและคนติดเชื้อเหล่านั้นไป

กูมีเอ็นพาราংกายที่สะบักสะบอมไม่สมประกอบนี่ลุกขึ้นยืน

ความเจ็บแปลบแล่นไปทั้งร่างกาย ตอกย้ำว่าสภาพแวดล้อมที่เธอกำลังเผชิญอยู่นี้ หาใช่ความฝันหรือเป็นโลกหลังความตายแต่อย่างใด

ระหว่างที่กำลังสับสนไม่หาย ตอนนั้นเองที่ร่างของเธอถูกเด็กชายที่แต่งกายมอมแมมคนหนึ่งวิ่งเข้ามาสวมกอดไว้ เสียงร้องไห้ของเขาที่ดังขึ้นมา นั้น ได้เรียกสติของเธอให้กลับคืนสู่โลกปัจจุบัน

“ฮือๆ พี่ใหญ่! ข้าหาท่านตั้งนาน ฮือๆ ตอนนั้นพี่รองเลือดไหลออกมา เยอะแยะเลยละ! ฮือๆ...ข้ากลัวว่าพี่รองจะตาย...”

เด็กชายแปลกหน้ากอดเธอไม่ยอมปล่อย ความสูงของเขาถึงเพียงแค่ช่วงอกเธอเท่านั้น

ตอนนี้เธอรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง ใช่ว่าเธอเตี้ยลงหรือไม่? แล้วเด็กคนนี้เป็นใคร?

เธอยังคงสับสน สถานที่ที่ไม่รู้จัก แผ่นดินที่ไม่รู้จัก การปกครองที่ยังเป็นระบอบกษัตริย์ และ...น้องชายที่ไม่รู้จัก

หือ? นี่มันอะไรกัน หรือเธอจะทะเลุ่มิตีมาเหมือนละครที่กำลังนิยมอยู่ช่วงนี้?

“เอ๋? เขาว่าอะไรนะ มีคนป่วย?”

เสียงหนึ่งในวงนินทาหน้าด่านดังขึ้นมาเบาๆ พลอยให้พวกที่ยังตกใจ

กับข่าวโรคระบาดกลับมาได้ยืนและเริ่มตื่นตระหนกขึ้นมาอีกครั้ง

“หรือว่าจะเป็นโรคระบาด!”

แม้มูลเหตุจะยังไม่แน่ชัดและดูจะด่วนตัดสินใจเกินไปหน่อย แต่ก็ทำให้คลื่นแห่งความหวาดกลัวผุดขึ้นมาแทนที่ในใจคนแถวนั้นแล้ว

ระหว่างนั้นเองเสียงของพวกทหารที่ย้อนกลับมา ก็เริ่มกล่าวออกคำสั่ง “ปิดกั้นเส้นทางเรือพวกนี้ ยึดกลับมาให้หมด!”

เฮือก!

ผู้คนแถวนั้นหันขวับกลับไปยังกลุ่มทหารที่เริ่มเข้าไปรุกล้ำท่าเรือที่ยังมีเรือจอดเทียบท่า ก่อนจะทยอยโยนคนลงมาจากเรือ และยิ่งคำสั่งปิดกั้นเส้นทางเรือจากนายทหารที่ทยอยส่งต่อเป็นทอดๆ ก็ยิ่งทำให้ประโยค ‘ปิดบ้านเผาเมือง’ เริ่มผุดขึ้นมาในห้วงความคิดของใครหลายคน

“ดูสิ พะ... พวกเขาคิดจะปิดกั้นเส้นทางสัญจร”

ชาวบ้านที่สงบเสียงมอยู่ในตอนแรกรีบวิ่งไปแย่งเรือลำใหม่อีกรอบ จนในที่สุดก็เริ่มมีการปะทะกับพวกทหาร ในขณะที่น้องชายตัวน้อยของกুমี่เอินที่สนใจเพียงอาการป่วยของพี่รอง ก็พยายามดึงมือของพี่ใหญ่เพื่อพาหลบออกไปจากบริเวณนี้

ในที่สุดเธอก็เข้าใจว่าเพราะอะไรเธอถึงไม่ยอมมปลอยของในมือทิ้งไป

เพราะในกระสอบสานใบเล็กนี้บรรจุข้าวและผักที่แม่จะเหี่ยวเผาไปบ้าง แต่ถ้าเทียบกับบ้านร้างที่ผู้พังแห่งนี้แล้ว ก็พอจะนึกภาพสภาพครอบครัวของเจ้าของร่างนี้ออก

เกรงว่าเธอและน้องๆ ต่างโลกอีกสี่คนนี้จะกลายเป็นเด็กกำพร้าไร้บ้านเสียแล้ว

ในห้องที่อับชื้นซึ่งปูด้วยหญ้าฟาง ร่างของเด็กชายที่โตกว่าเด็กคนอื่นๆ ในที่นี้นอนหายใจหอบหนักอยู่ บนร่างของเขามีเลือดสาบหลายๆ วางทับไว้หลายชั้น จนเธอเห็นแล้วรู้สึกคันผิวหนังแทน

กุ่มี่เอินปรากฏตัวขึ้นพร้อมน้องสาม ทำให้น้องๆ อีกสองคนหันกลับมา
จ้องมองเธอด้วยสายตาเว้าวอน

“หิวจังเลย...”

เธอมองสบสายตาสองคู่ นั้น อายุของพวกเขายังไม่น่าเกินห้าหกขวบ
แต่กลับผอมกะทรวง ทั้งยังสกปรกมอมแมมไปหมด ชวนให้เธอทิ้งสงสาร
ทิ้งหุดหู่

กุ่มี่เอินเอามือลูบท้องตัวเองเบาๆ เพราะรู้สึกว่าร่างนี้ก็คงหิวไม่ต่างกัน
สงสัยว่าสิ่งที่เธอคนนั้นต้องการปกป้องจนถึงแก่ชีวิตนี้ ก็เพราะเธอต้องการ
นำอาหารมาให้ น้องๆ พวกนี้เป็นแน่

กุ่มี่เอินเดินเข้าไปลูบศีรษะของเด็กชายหญิงทั้งสอง “รอก่อน...ให้พี่ดู
พี่รองของพวกเจ้าก่อน”

เด็กทั้งสามแทบจะลากเธอมาที่เตียงฟางของน้องรองทันที กุ่มี่เอินมอง
คร่าวๆ ก็เห็นว่าเลือดที่ไหลออกมามากนั้น ที่จริงแล้วเป็นเลือดกำเดาทั้งสิ้น
ใบหน้าซูบซีดของอีกฝ่ายมีเค้าความน่ารักซ่อนอยู่ น่าเสียดายที่การขาดสาร
อาหารทำร้ายให้ร่างกายของเขาอมโซ จนเกือบจะเข้าวังค์วานตระกูลผีดิบ
ได้แล้ว

เธอคิดว่าสาเหตุอาจจะเกิดจากการร้อนใน จึงสั่งให้น้องๆ ช่วยกันเอา
กองเลื้อเนาๆ พวกนี้ออกจากตัวของน้องรอง และสั่งให้พวกเขาเปิดหน้าต่าง
ทุกบานออกเพื่อให้อากาศถ่ายเท

พอดูจากอายุและเรียวแรงแล้ว ที่ใช้การได้คงมีเพียงน้องสาม ‘หยาง-
เชิง’ คนเดียวเท่านั้น ช่วงที่เขาเลี้ยงออกมาอยู่คนเดียว เธอจึงได้โอกาส
แอบป้อนคำถามบางอย่าง ทำให้รู้ว่าแต่ละคนมีชื่อว่าอะไร และอายุเท่าไรกัน
บ้าง

หยางเชิงเป็นนี้อายุเพียงเจ็ดขวบ แต่มีความห้าวหาญและเด็ดขาด เขา
ฉลาดมากเมื่อได้ยินเธอวินิจฉัยว่าอาจเป็นเพราะร่างกายของพี่รองร้อนเกินไป
จึงทำให้เลือดไหลออกมามากมาย

ทันใดนั้นเขาก็หันไปชักจูงน้องๆ ที่เหลือให้ไปหยิบเอาไปไม้ใหญ่ๆ มาช่วยพัดวีที่ร่องให้คลายร้อนไปพลางๆ ขณะที่เขาเป็นฝ่ายลุกออกไปเปิดบานหน้าต่างที่ผู้พังเหล่านั้นที่ละบานๆ ด้วยตนเอง เพราะในบรรดาน้องๆ นอกจากเธอ คงมีเพียงเขาที่สูงพอที่จะปีนขึ้นไปเปิดหน้าต่างได้

ส่วนน้องรองที่นอนพึ่งพาบอยู่บนเตียงฟางนั้น มีชื่อที่ชวนติดหูว่า ‘หยางหมิง’

เขาอายุน้อยกว่าร่างใหญ่ของเธอถึงสองปี ซึ่งก็คือเขาอายุเพียงแปดขวบ เท่านั้น ได้ยินจากหยางเซิงว่าเขาสุขุมรอบรู้ เป็นที่พึ่งของพวกน้องๆ มากกว่าตัวเธอเสียอีก

ดูจากท่าที่ร้อนใจและสายตาที่น้องสามมองตรงไปยังที่ร่องของเขา ก็พอจะคาดเดาถึงการลำดับชั้นสูงต่ำของตัวเธอที่อยู่ภายในจิตใจของพวกเด็กๆ ได้

ส่วนน้องสี่เป็นเด็กผู้หญิงอายุราวสี่ขวบที่ค่อนข้างเรียบร้อย ดูจากที่ท่าอ่อนช้อยแม้จะดูหิวโหย ต่างจากพวกเด็กผู้หญิงอายุเท่าๆ กันในโลกเดิมของเธอเสียไกลลิบ

น้องสี่นั้นมีชื่อว่า ‘เล่อฉวี’ แตกต่างจากชื่อ ‘หยาง’ ที่หมายถึงดวงอาทิตย์ที่ใช้ตั้งนามนำหน้าของพวกพี่ชายและน้องชาย

และมาถึงน้องชายคนเล็กสุด ‘หยางจื่อ’ ที่ยังคงติดนิสัยเอานิ้วเข้าปากอยู่เลยนั้น ในปีนี้เขาอายุแค่สามขวบ แต่กลับดูเป็นเด็กไม่คือไม่ชน ผิดวิสัยเด็กเล็กทั่วไปที่เธอเคยเจอมาอีกเช่นกัน

เรื่องชื่อนั้น เด็กชายใช้ชื่อ ‘หยาง’ กันเสียหมด มีแต่เพียงน้องสี่เท่านั้นที่ใช้ชื่อ ‘เล่อ’ ที่มีความหมายเกี่ยวกับเพลงซึ่งต่างออกไปจากพวกพี่น้องชาย

‘ว่าแต่ร่างเดิมของเธอเล่า’ คำถามนี้ติดอยู่ภายในใจหว่าเธอไม่กล้าถามออกไป

เพราะแค่ถามซอกแซกถึงชื่อเสียงเรียงนามของพวกเขา ก็ทำให้หยางเซิงเหล่มองเธอแปลกๆ แล้ว ทำให้เธอต้องทนให้พวกเขาเรียกชื่อ ‘ต้าเจี๋ย¹

ไปพลางๆ ก่อน

“พีใหญ่ ท่านจะก่อเตาไฟเลยหรือไม่” หยางเซิงหันมาถามหลังจากเปิดหน้าต่างออกหมดทุกบานแล้ว

“กูมีเอนพลินหลุดออกจากภวังค์ความคิด ก่อนจะหันไปยิ้มบางให้เขา
“งั้นห้องพาพีไปที่ห้องครัวหน่อยสิ”

หยางเซิงทำหน้าที่งุงงแล้วจึงบอก

“พีใหญ่...บ้านเราไม่มีห้องครัวนะ!”

“อา...” กูมีเอนครางออกมาด้วยความขัดใจ “พอดีพีถูกคนอื่นทำร้ายตรงสมอง เอ่อ...พีหมายถึงที่ศีรษะนะ เพราะฉะนั้นมันจึงทำให้พีทำอะไรไม่ค่อยได้” เธอพยายามใช้คำศัพท์ที่เด็กคนนี้น่าจะเข้าใจได้ ก่อนที่จะอธิบายต่อ

“พีอาจจะลืมไปบางเรื่อง ตอนนั้นต้องพึ่งน้องสามคอยช่วยบอกกล่าวหน่อย อีกไม่กี่วันพีก็คงค่อยๆ จำได้แล้ว”

การพูดกับเด็กขอแคมีเหตุผลบางส่วน พวกเขาก็ล้วนเชื่อถือได้ไม่ยากแล้ว เหตุเพราะตอนนั้นสภาพของเธอก็เหมือนกับคนที่ถูกทำร้ายมาจริงๆ ทำให้น้องสามเชื่อสนิทใจจนถึงกับน้ำตาคลอ

“พีใหญ่ ท่านโดนรังแกหรือ...”

เขามัวกังวลกับอาการของพีรองที่ตนเคารพ...มากกว่าพีสาวคนโตซึ่งพึ่งพาไม่ค่อยได้ ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกละเอียดใจที่ละเลยบาดแผลของนาง ทั้งที่ปรากฏออกมาตามท่อนแขนให้เขาเห็นตำตาแท้ๆ

กูมีเอนเห็นเขาทำท่าราวกับลูกหมาตัวน้อยเวลาทำผิด ก็ทำให้เธอยิ้มขัน รู้สึกว่ามีน้องชายแบบนี้ก็ไม่เลวเท่าไร เพราะเขาดูเป็นเด็กที่ดีมากๆ ทีเดียว

“ไม่ต้องห่วง บาดแผลพวกนี้ถ้าดูแลดีๆ ก็จะหายภายในเวลาไม่นาน แต่ตอนนี้สิ่งที่สำคัญกว่าก็คือ อาการของพีรองเจ้า และยังมีเรื่องปากท้อง

¹ ต้าเจี้ย แปลว่า พีหญิงใหญ่

ของครอบครัวอีก” เธอกล่าว อดไม่ได้ที่จะลูบศีรษะของเด็กตรงหน้า จากนั้น จึงกล่าวเสียงหนักแน่นถึงเรื่องที่เธอเพิ่งตัดสินใจได้

“เรื่องราวของครอบครัวเรา พี่จะรับผิดชอบเอง!”

หยางเซิงกะพริบตาปริบๆ ท่าทางยังไม่ค่อยเชื่อถือนัก แต่ตอนนั้นคนที่ เขาพึ่งได้เหมือนจะเหลือแค่พี่ใหญ่คนเดียวแล้ว

ต่อจากนั้นเขาจึงพากูมีเอ็นไปยังด้านหลังซึ่งเป็นเพิงเล็กๆ ที่ใช้กันทำ บริเวณครัวแบบง่ายๆ กับกองหินที่วางรอบๆ กองไม้ที่ใช้สำหรับจุดฟืน แบบเดียวกับแคมป์ที่เธอเคยไปพักเวลาลงพื้นที่ชนบท หรือไปห้องเที่ยวแบกเบ้ ขึ้นภูเขา

เสียก็แต่ว่าเธอในสถานการณ์แบบนี้กลับไม่รู้วิธีจุดเตาไฟ และไม่รู้ว่าจะทำอาหารแบบไหนออกมารับประทานดี

เธอตรวจสอบของที่มีอยู่เดิมในครัวนอกบ้าน และของที่อยู่ในกระสอบ สถานที่มีเพียงข้าวสารและธัญพืช ประกอบกับที่นี่ยังมีเด็กที่ป่วยอยู่เช่นนี้แล้ว เธอคงต้องเริ่มด้วยการทำให้ข้าวใส่ธัญพืชอย่างง่ายๆ แก่ซดไปก่อนกระมัง

“น้องสาม เจ้าก่อกองไฟเป็นหรือไม่ ถ้าได้ก็ช่วยทำให้พี่หน่อย”

หยางเซิงพยักหน้า เขาช่วยพี่รองก่อกองไฟบ่อย แค่นี้สบายมาก!

กูมีเอ็นเสาะหาหม้อที่มีสภาพยังพอใช้ได้ ออกมาจากกองซากขยะ แถวนั้น แล้วถ้ามองไปยังจุดที่ตักน้ำ

“มีลำธารเล็กๆ ไหลผ่านสู่น้ำใสที่พวกเราเคยผ่านมา พี่จำได้หรือไม่ บางครั้งที่ไม่มီးอะไรกิน พวกเราก็ล่วนประทังชีวิตด้วยน้ำจากลำธารนั้น ระหว่างทางจากบ้านไปที่นั่นจะผ่านป่ารกก็จริง แต่พี่รองเคยสำรวจแล้วบอกว่าไม่มี สัตว์ป่าอันตราย และพี่รองก็ยังทำเครื่องหมายเป็นลูกศรไว้ตามต้นไม้ที่จะมุ่งตรงไปยังลำธารแล้วด้วย ที่พี่ใหญ่ต้องทำก็แค่เฝ้าหามัน แล้วเดินไปตาม ลูกศรก็จะถึงลำธารได้ในที่สุด” หยางเซิงเป็นคนบอกเธอ

โอ้...ดูจากวาจาฉะฉาน ทำเอาเธอมีอาจดูแมน้องรองได้จริงๆ เขามีความสามารถในการคิดที่เกินวัยไปแล้ว! หรือความจริงเธอไม่ควรเอาเด็กแถวบ้าน

เธอมาเป็นมาตรฐานของเด็กที่นี่กันนะ

กุ่มี เอ็นตรงไปที่ป่าหลังบ้านแล้วเดินตามเครื่องหมายที่อยู่บนต้นไม้ ตอนที่เหลือบมองผ่านกอหญ้ารกชัฏที่ขวางทางเดิน เธอถึงกับชะงักเมื่อเห็นดอกหญ้าเหล่านั้น

“ดอกอ้อ²เหริน?”

ช่วงหลังบริษัทแม่ของเธอต้องการสร้างแบรนด์ผลิตภัณฑ์อาหารเพื่อสุขภาพ ทำให้เธอกับทีมงานต้องลงพื้นที่วิจัยวัตถุดิบ และยังได้ศึกษาเกี่ยวกับการปลูกต้นอ้อ²เหรินโดยเฉพาะ ถ้าเธอไม่เคยหยิบจับมันมาก่อน ก็คงเผลอมองข้ามกอหญ้าเหล่านี้ไป เพราะคิดว่าเป็นดอกหญ้าธรรมดาแน่นอน

ความจริงสิ่งนี้เป็นธัญพืชที่มีคุณค่าสูงมาก ดีกว่าข้าวที่เธอมีหลายร้อยเท่า ถือเป็นยาอายุวัฒนะแห่งยุคที่บำรุงการทำงานในร่างกายหลายส่วน ทั้งสมอง สายตา ปอด ไต และเลือด ไท่นจะแก้ท้องเสียท้องร่วง ยิ่งดีสำหรับพื้นที่ที่น่าจะยังไม่มียาคีรีป้องกันโรคใดๆ เพราะมันยังช่วยต้านเชื้อแบคทีเรียได้อีกด้วย

“หรือแท้จริงแล้วอาการของน้องรองจะเกิดจากการขาดวิตามิน?”

พอกุ่มีเอินหนึ่งคิดก็ยิ่งเข้าเค้า ตอนนั้นเสียชีวิตที่เธอไม่ทันตรวจดูสภาพเหงือกของเขาก่อนจากมา

เธอจำได้ว่าเด็กข้างบ้านของเธอชอบกินเนื้อสัตว์ ทั้งยังเลือกกินมากเกินไป จนไม่ชอบบริโภคพวกผักผลไม้ ในที่สุดเขาก็เป็นโรคัลกปิดลักเปิด เพราะขาดวิตามินซี

อ้อ²เหรินอาจจะมียาสมุนไพรทางยามากมาย แต่กลับมีเพียงวิตามินเอ บี 1 และบี 2 ปรากฏในผลการวิจัยของพวกนักโภชนาการเท่านั้น

‘เอ...ในป่านี้ยังคงอุดมสมบูรณ์ จะเป็นไปได้ไหมที่จะสำรวจบริเวณกว้าง

² อ้อ²เหริน คือลูกเดือย

กว่านี้ บางทีอาจค้นพบของที่กินได้เพิ่มอีกก็เป็นได้

เธอรู้สึกมีความหวังอย่างอื่นเพิ่ม จริงๆ แค่พบอื้อเหรินก็เหมือนพบเส้นต่อชีวิตให้พวกเขาแล้ว

ตอนนี้ไม่เพียงต้องกินอิมนอนหลับ แต่บ้จจยต่อมาอย่างที่พักอาศัยและเครื่องนุ่งห่ม ก็เป็นสิ่งที่น่าเป็นห่วงอย่างใหญ่หลวงสำหรับทั้งตัวเธอและพวกเขา

กูมีเอนมองดูถังน้ำข้างตัวสลบกับทุ่งดอกอื้อเหริน เธอตัดสินใจที่จะกลับมาอีกครั้งหลังจากอาหารมือนี้ผ่านพ้นไป

เธอต้องคำนวณการใช้วัตถุบเพื่อให้เพียงพอในวันอื่นๆ และยังต้องการสำรวจว่าภายในป่านี้ซุกซ่อนขุมสมบัติใดๆ ไว้อีกบ้าง

เมื่อวางแผนเอาไว้แล้ว กูมีเอนก็มุ่งตรงไปที่ลำธารทันที ก่อนจะดักน้ำราวครึ่งถัง แต่ก็อดไม่ได้ที่จะเอามาเซ็ดถูเนื้อตัวที่อยู่นอกเสื้อผ้าเพื่อล้างบาดแผลก่อน

‘ไม่มีแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อ เธอคงไม่ติดเชื้อจนตายไปก่อนใช่หรือไม่

ขากลับแน่นอนว่าลำบากกว่าเข้าไป เพราะกูมีเอนใช้เวลาถึงสองเท่ากว่าจะถึงบ้าน พอมาถึงบริเวณก่อไฟก็เห็นว่าหยางเซิงกำลังหักกิ่งไม้เพื่อเติมเชื้อเพลิงอยู่พอดี

พอเขาหันมาเห็นสภาพของพีใหญ่ที่หอบของหนักมาแต่ไกล จึงลุกขึ้นเดินไปแย่งเอาถังน้ำจากมือกูมีเอนมาถือได้แบบสบายๆ

‘เขาแข็งแรงจริงๆ!’ เธอคิดในใจ

“พีใหญ่ ท่านจะให้ข้าช่วยตรงไหนต่อ” หยางเซิงถามขึ้นมาหลังจากวางถังน้ำลงใกล้จุดก่อไฟ

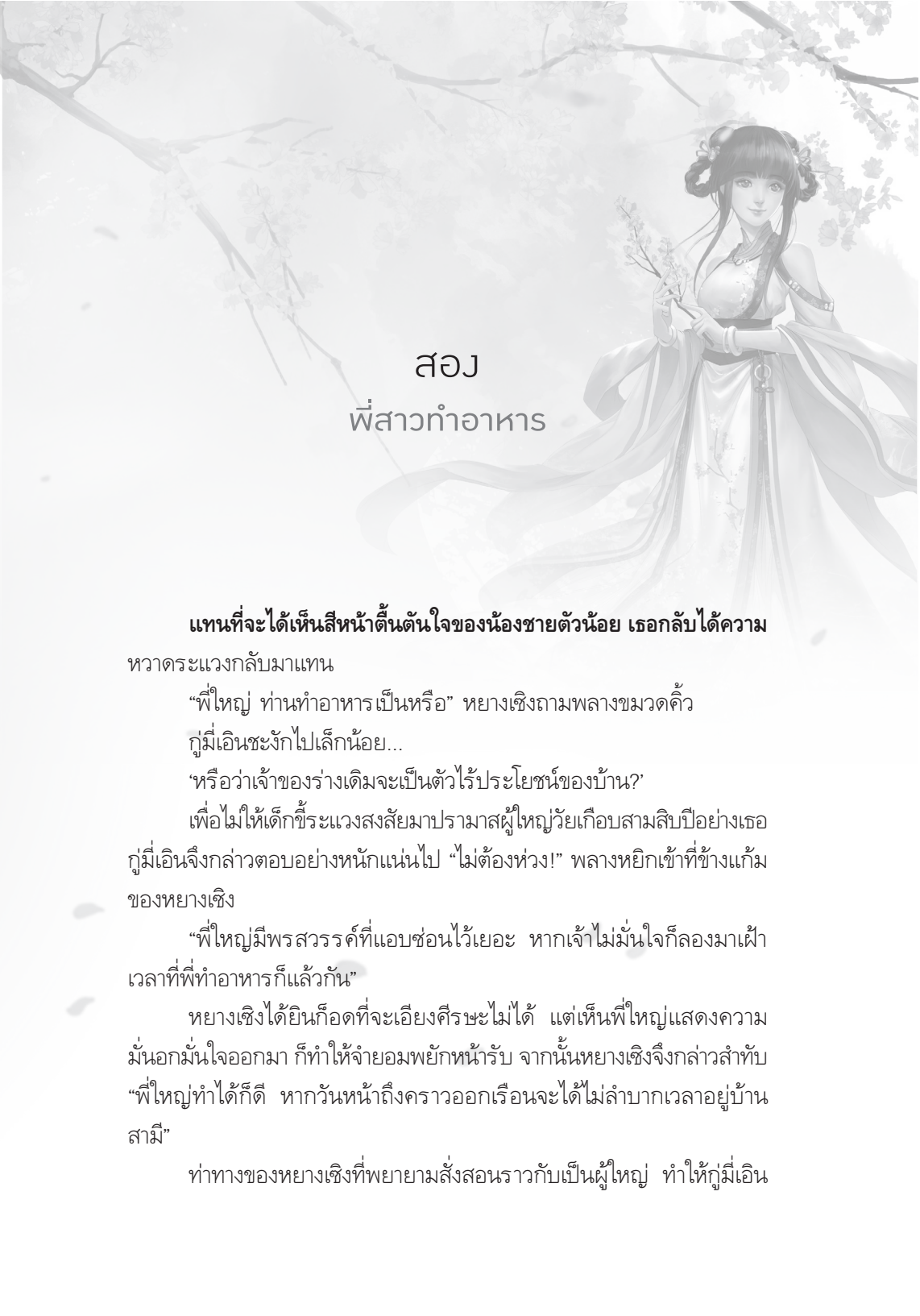
กูมีเอนหันไปชี้ที่หม้อไม่สมบูรณ์แล้วบอกเขา “เจ้าเอาน้ำไปล้างหม้อนั้นสักหนึ่งส่วน จากนั้นก็ค่อยต้มน้ำเพื่อไว้สำหรับทำโจ๊กธัญพืช วันนี้เราสามารถใช้เวลาได้มากหน่อย แต่พวกวัตถุบจำพวกธัญพืชอาจต้องใช้ปริมาณเพียงเล็กน้อยเท่านั้นนะ” จากนั้นกูมีเอนก็ยิ้มแยมก่อนจะกล่าวต่อ “หลังพ้น

“มือนี่ พี่จะพาเจ้าไปเก็บยาอายุวัฒนะด้วยกัน!”

หยางเซิงได้ยินแล้วก็ทวนคำออกมาอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก “ยาอายุ
วัฒนะหรือ?”

“ใช่” ภูมีเอื้อมพยักหน้าเสริมความเชื่อมั่น “เรื่องต้องอ้อมให้เป็นที่
พี่สาวคนนี่เถอะ!”

สอง พี่สาวทำอาหาร

แทนที่จะได้เห็นสีหน้าตื่นตันใจของน้องชายตัวน้อย เธอกลับได้รับความหวาดระแวงกลับมาแทน

“พี่ใหญ่ ท่านทำอาหารเป็นหรือ” หยางเซิงถามพลางขมวดคิ้ว
กุ่มีเอนชะงักไปเล็กน้อย...

“หรือว่าเจ้าของร่างเดิมจะเป็นตัวไร่ประโยชน์ของบ้าน?”

เพื่อไม่ให้เด็กขี้ระแวงสงสัยมาปราคาสผู้ใหญ่วัยเกือบสามสิบปีอย่างเธอ
กุ่มีเอนจึงกล่าวตอบอย่างหนักแน่นไป “ไม่ต้องห่วง!” พลางหยิกเข้าที่ข้างแก้ม
ของหยางเซิง

“พี่ใหญ่มีพรสวรรค์ที่แอบซ่อนไว้เยอะ หากเจ้าไม่มั่นใจก็ลองมาเฝ้า
เวลาที่พี่ทำอาหารก็แล้วกัน”

หยางเซิงได้ยินก็อดที่จะเอียงศีรษะไม่ได้ แต่เห็นพี่ใหญ่แสดงความ
มั่นอกมั่นใจออกมา ก็ทำให้จำยอมพยักหน้ารับ จากนั้นหยางเซิงจึงกล่าวล่ำหับ
“พี่ใหญ่ทำได้ก็ดี หากวันหน้าถึงคราวออกเรือนจะได้ไม่ลำบากเวลาอยู่บ้าน
สามมี”

ท่าทางของหยางเซิงที่พยายามสั่งสอนราวกับเป็นผู้ใหญ่ ทำให้กุ่มีเอน

แอบยิ้มซุกซน จนอดไม่ได้ที่จะหยิกแก้มอีกข้างต่อด้วยความหั่นไส้

“เจ้าตัวน้อยไปจำคำแก้แค้นนี้มาจากที่ใดกัน” เธอถาม

“ฮ่าๆ เป็นคำที่พี่รองเคยพูดลับหลังกับข้า...อู๋ป!” หยางเซิงรีบอุดปาก เมื่อหลุดคำพูดนินทาออกไป

กู่มีเอินสายหน้าซำๆ ที่นี่คล้ายยุคจินโบราณที่บังคับให้เด็กต้องเติบโต เป็นผู้ใหญ่เร็วกว่ากำหนดก็จริง แต่คงไม่ถึงกับที่จะมีเด็กอายุราวประถมต้น-ปลายต้องมาเป็นห่วงเกี่ยวกับอนาคตคานทองนิเวศน์ของพี่สาวคนโตในบ้าน หรือกรรมมัง!

เธอในภาพก่อนเป็นหญิงสาวที่เรียกได้ว่าดวงกุดเรื่องการมีคู่เป็นอย่างมาก มีผู้ชายหลายคนมองเธอ และพยายามเดินหน้าเข้ามาจีบเธอทั้งต่อหน้า และลับหลัง ทว่าสุดท้ายผ่านไปไม่ถึงเดือน พวกเขาเหล่านั้นก็กลับหลีกหนีห่างราวกับเธอเป็นเชื้อโรค! พลิกหน้าตลบหลังไปเสียอย่างนั้น

ทำไม เพราะอะไร ผู้หญิงที่เป็นกุลสตรี การบ้านการเรือนเก่ง แถมการทำงานอาชีพก็มั่นคง ทำไมถึงกลายเป็นถูกทิ้งไว้ที่ปลายสุดของแถวตรวงซานซาลา!

ระหว่างที่กู่มีเอินกำลังรำลึกถึงความเป็นนางฟ้าวิสุทธิของตนเองในชาติก่อน พอหยางเซิงสังเกตเห็นหน้าของพี่ใหญ่ไม่มีร่องรอยความโกรธที่ยิ้มทะเล้นออกมา

“พี่รองล้วนเป็นห่วงพี่ใหญ่และน้องสี่ แถมพี่รองยังบอกอีกว่า ข้าเป็นน้องชายที่มีแรงเยอะเป็นพิเศษ แม้แต่ถังน้ำที่พี่รองยกไม่ได้ แต่ข้ากลับแบกขึ้นมาได้สบายๆ เพราะสำหรับข้าแล้วมันเบามาก! พี่รองจึงบอกข้าว่า เมื่อข้าโตขึ้น ข้าสามารถออกแรงทำงานได้มากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ ดังนั้นความหวังในการหาเงินอาจต้องพึ่งพาข้าเป็นพิเศษ เพื่อที่จะช่วยเหลือพี่รองดูแลครอบครัวของเราให้สุขสบายต่อไป”

จากที่ฟังเขาเล่ามาแวบหนึ่งเธอก็นึกหวังไปว่าเจ้าเด็กที่ชื่อตรงคนนี้จะถูกพี่รองหลอกใช้งานหรือเปล่า

แต่จากนั้นสภาพร่างกายที่ผ่ายผอมและภาพการเสียดสีของหยางหมิง ก็ผุดขึ้นมาในความทรงจำ

แม่หยางเซิงจะยังเป็นเด็ก แต่กลับมีร่างกายที่สูงใหญ่กว่าหยางหมิงที่ดูอ่อนแอหนาวกับอิสตรี ในเมื่อพวกเขาเกิดมาเป็นเด็กกำพร้าไร้อนาคตที่มั่นคงไว้ผู้แนะนำแนวทาง ก็คงมีเพียงความคิดในกรอบที่จำกัดแต่การเป็นกรรมกรแบกหามตามร้านค้าระดับล่างๆ หรือไม่ก็อาจมีความคิดที่จะขายตัวไปเป็นทาสหรือบ่าวรับใช้ในครอบครัวที่ร่ำรวยเท่านั้น

พอคิดได้ถึงความเป็นไปข้อนี้... “เจ้าไม่น่าต้องลำบากขนาดนี้เลย” เมื่อกล่าวจนน้ำตาของเธอก็คลอเบา

หยางเซิงส่ายหน้า “พี่ใหญ่ ความลำบากของเรื่องเงินทองภายในบ้านสมควรเป็นงานหนักของผู้ชายต่างหาก”

กูมีเอ็นรู้สึกอับอาย เป็นครั้งแรกที่เธอรู้สึกว่าจะเด็กๆ ผู้เป็นอนาคตของชาตินั้นเป็นอย่างไร มันทำให้เธอรู้สึกว่าตนเองสามารถพึ่งพิงพวกเขาได้จริงๆ ในวันข้างหน้า

อนาคตของเด็กพวกนี้ช่างยากลำบากเสียจริง เธอในตอนนั้นยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับโลกใบนี้มากนัก ทำให้ยังไม่มียะไรมารับประกันได้ว่า ชีวิตของครอบครัวนี้ในวันข้างหน้าจะมั่นคงเป็นสุขได้จริงๆ ทั้งที่เด็กเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นเด็กดีที่ชวนให้ใครต่อใครหลงรัก และแม่แต่ตัวน้องรองที่เธอยังไม่ได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วย ที่แค่เธอได้ยินได้เห็นการจัดการภายในบ้านตอนนี้ ก็ยิ่งเห็นถึงความมฉลาดและความรับผิดชอบในฐานะพี่ชายคนโต จนอดไม่ได้ที่จะนับถือในใจ

กูมีเอ็นอ้าแขนแล้วสวมกอดหยางเซิงเสียแน่น จนเขาตกใจร้องอุทานออกมา

“พี่ใหญ่! ท่านทำอะไร”

กูมีเอ็นตอบออกมาเบาๆ “พี่แค่จะสัญญาว่า...อนาคตพวกเจ้าพี่น้องจะต้องได้กินอิ่มนอนหลับสบาย เพราะฉะนั้นตอนนี้พวกเจ้าจะต้องอดทนเข้าไว้”

หยางเซิงรู้ลึกอีกัดด้วยความไม่คุ้นชินกับความใกล้ชิดแบบนี้

“อะ...อา...พี่ใหญ่ นีมัน...น่าอาย”

แต่กระนั้นเขาก็ไม่ได้ผลักเธอออก เพราะเขามีแรงเยอะมากจึงกลัวว่าอาจทำร้ายพี่ใหญ่ให้บาดเจ็บได้

เห็นปฏิภิกิริยาของหยางเซิงแล้วเธอก็หัวเราะ “คิกๆ เจ้าเด็กขี้อาย ต่อไปพี่จะกอดพวกเจ้าบ่อยๆ นี่เป็นการแสดงความรักของพี่นี่งนะ”

กุ่มี่เอนหยอกเข้าพลางหอมแก้มเขา พลันรู้สึกเหมือนหัวใจของคุณป้าจะซู่ซ่ากระช่มกระชวยขึ้นมาแปลกๆ

ชาตินี้เธอมีเรื่องปวดติดตามมาเร็วกว่าที่คาด ความหวังในการพิชิตยอดเขาแห่งผู้ทรงศีลทั้งสองชาติ...ช่างเป็นความหวังที่ริบหรี่เสียจริง

ตอนนี้หน้าตัมเด็ดแล้ว ในยุคที่ไร้ซึ่งหม้อหุงข้าวไฟฟ้าแบบนี้ สำหรับสาวแดนศิวิไลซ์คงเป็นคำสาปร้ายแรงประการหนึ่ง

ทว่าสำหรับเธอซึ่งเคยทำงานเกี่ยวกับการวิจัยในบริษัทผลิตภัณฑ์แปรรูปอาหารขนาดกลาง แม้จะเป็นพนักงานตัวเล็กๆ ในแผนก แต่ก็ยังชอบติดตามหัวหน้าลงพื้นที่อย่างพวกหมู่บ้านในชนบทอยู่บ่อยครั้ง

ฉะนั้นเธอจึงพอมีประสบการณ์ในการทำอะไรหลายๆ อย่าง ตามแบบฉบับการอนุรักษ์ความรู้ของท้องถิ่น แม้กระทั่งการหุงข้าวแบบไร้ไฟฟ้าของพวกเขา ที่มันยังคงประทับใจและฝังอยู่ในสมองของเธอดี

แต่การต้มโดยใช้ฟืนจากกิ่งไม้ให้ความร้อนค่อนข้างช้า มันยากมากที่จะปรับระดับการเร่งเชื้อไฟขึ้นมาได้ สำหรับเธอถือว่าหยางเซิงเก่งจริงๆ ที่จุดไฟจากกิ่งไม้แห้งได้โดยไม่ต้องใช้ไม้ขีด ทว่าพอเอ๋ยปากชมออกมา ก็ทำให้ใบหน้าของหยางเซิงแดงขึ้นจนเขาต้องแก้เขินโดยการลูบจมูกไปมา

กุ่มี่เอนตักน้ำออกมาส่วนหนึ่งเพื่อล้างภาชนะที่จะใช้ต้ม จากนั้นเธอก็ตวงข้าวสารราวสามถ้วยเล็กออกมา ซึ่งถือว่าน้อยมากสำหรับปากท้องของเด็กวัยกำลังโตห้าคน แต่การที่เลือกทำใจจะช่วยทำให้มันกลายเป็นอาหารหม้อใหญ่ ซึ่งคงพอจะช่วยบรรเทาความหิวของพวกเขาไปได้

ในอดีตยามบ้านเมืองเผชิญวิกฤติทางธรรมชาติ สงคราม และความอดอยาก มีเพียงโจ๊กข้าวจี๊ดๆ นี่แหละที่ช่วยต่อชีวิตผู้คนให้พ้นประตู่แห่งความตายไปได้ในทุกยุคทุกสมัย เพราะฉะนั้นอย่าได้ดูถูกอาหารประเภทนี้เด็ดขาด!

กว่าข้าวจะสุก กุ๋มีเอ็นก็หันไปล้างธัญพืชจำพวกถั่ว งา แล้วก็พุทรา ก่อนเอามันไปแช่น้ำทิ้งไว้ก่อน จากนั้นเธอก็ให้หยางเชิงเฝ้ากองไฟที่หุงข้าวเอาไว้ แล้วเธอก็ยวบวอบออกไปหาของป่า โดยมีเป้าหมายนอกเหนือจากการเก็บดอกอ้อเหรินมาใช้แทนข้าวซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในอนาคต

ด้วยความที่ยังไม่ชินที่ทาง กุ๋มีเอ็นจึงเลือกที่จะเดินกลับไปสำรวจทางเดิมก่อน ครั้งแรกใจเธอจดจ่ออยู่กับการหาน้ำ ทว่าครั้งนี้พอเธอได้ลองกวาดตามองดูอย่างละเอียด เธอก็ค่อยค้นพบวัตถุดิบจากป่าหลายๆ อย่างที่พวกเด็กๆ เหมินเฉยไป

โดยมีตั้งแต่ผลเก๋ากี้³ ป่าที่ขึ้นบริเวณข้างทาง อีกทั้งยังอยู่ไม่ไกลจากตัวบ้านนัก และยังมีบริเวณต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ไม่ไกลจากลำธาร ก็ยังมีเห็ดดอกโตขึ้นตามขอนไม้ใหญ่ ...แถมมันยังมีมากมายจนเธอมองแทบไม่เห็นเนื้อไม้เสียด้วยซ้ำ

กุ๋มีเอ็นรู้สึกโชคดีไม่น้อย ด้วยข้อจำกัดของร่างที่ยังเด็ก ทำให้เธอลงมือทำอะไรเกินตัวได้ไม่มากนัก แต่อย่างน้อยแม่จะแยกไม่ออกว่าเห็ดตรงหน้าคือพันธุ์อะไร เป็นเห็ดชนิดไหน ทว่าเธอก็พอจะรู้ว่ามันเป็นเห็ดที่กินได้อย่างแน่นอน

ในโลกก่อน เพื่อนในทีมของเธอคนหนึ่งเกิดนึกอูตริเด็ดเห็ดดอกสวยๆ ที่งอกใกล้เต็นท์แล้วเอามาขมกิน แต่หลังจากที่เขากินไปได้ไม่นาน ก็กลับเกิดการชักและหมดสติไปกลางวงเหล้า จนทุกคนต้องช่วยกันหามส่งเขาไปโรงพยาบาล

โชคยังดีที่ตอนนั้นปฏิบัติการณ์ร่อนไวติ ทำให้พาเขาไปล้างท้องได้ทัน

³ เก๋ากี้ คือโกจิเบอร์รี่

เพื่อนร่วมทีมคนนั้นต่อมายังลุกขึ้นกระโดดโลดเต้นได้ และยังสามารถ
ว่าชาตินี้จะไม่กินเห็ดไปอีกตลอดชีวิต

เพราะมีบทเรียนของเขาเป็นตัวอย่าง เธอจึงไปศึกษาดู จนพบการ
ทดสอบว่าพวกเห็ดที่ไม่รู้จักเป็นเห็ดพิษหรือไม่นั้น พอจะมีวิธีง่ายๆ ที่พิสูจน์
ได้ อย่างการเลือกหยิบโดยสังเกตจากดอกเห็ดที่มีรอยแมลงกัดกินเท่านั้น
ที่กินได้ แม่จะใช้ได้ไม่เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่กับพวกผลไม้ป่าที่เราไม่รู้จักและ
ไม่รู้ว่ากินได้หรือไม่นั้น สมควรใช้วิธีนี้สังเกตในเมืองต้นจะดีกว่า

ส่วนเจ้าเห็ดพวกนี้กูมีเอนแน่ใจว่าสามารถเก็บกลับไปกินได้ เพราะมี
เห็ดจำนวนมากหลายดอกที่ปรากฏรอยแหว่งจากการกัดกินของสัตว์ตัวเล็กๆ
อยู่หลายจุด เธอจึงรวบรวมดอกเห็ดที่มีรอยกัดเล็กๆ เหล่านั้นมาใส่ลงใน
ตะกร้า โดยพยายามเด็ดแบบทิ้งรากเอาไว้ เพื่อที่ต่อไปมันจะกลายเป็นเชื้อเห็ด
ให้เติบโตต่อไปได้อีก

กูมีเอนเดินหาเห็ดอีกครั้งหนึ่งอย่างระมัดระวัง เพราะการเดินทางอยู่ใน
ใกล้ๆ แหล่งน้ำมากเกินไปย่อมอันตราย เพราะสถานที่ที่มีแหล่งน้ำในป่ามักจะ
เป็นแหล่งชุมนุมของพวกสัตว์ป่า ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าพวกมันจะเป็นพวกสัตว์กินพืช
หรือสัตว์กินเนื้อ

ทว่าพอเธอรวบรวมบรรดาของกินเท่าที่ทำได้ในบริเวณนี้ เธอกลับหดหู่
เพราะรู้สึกว้าวุ่นไม่เพียงพอต่อการบริโภคของพวกเขาในบ้านเท่าใดนัก

กูมีเอนจึงทดลองเหยยเท้าลงไปในลำธาร โดยหยั่งความลึกของน้ำ
บริเวณนั้นที่สูงถึงเอวของเธอพอดี

ถ้าเป็นในยุคปัจจุบัน สถานที่นี้คงจะกลายเป็นแหล่งที่นักท่องเที่ยวเอา
แพยางมาลอยเล่น เพราะกระแสของลำธารนี้ไม่มีความแรง อีกทั้งยังมี
โขดหินใหญ่ประปรายทว่าไม่ชันนัก

อีกทั้งนอกจากบรรยากาศจะดีแล้ว ภาพของธรรมชาติในบริเวณนี้
ก็งดงามมาก จนพานให้เธออยากเห็นช่วงฤดูใบไม้เปลี่ยนสีขึ้นมา และหวังว่า
ถึงตอนนั้นเธอคงจะยังมีโอกาสได้เห็นมันเช่นกัน

ภายในน้ำใสตั้งกระจก เหล่าปลาตัวอวบอ้วนว่ายลัดเลาะอยู่ตามซอกหิน ว่ายอยู่แถวรากไม้ที่ยังลงไปใต้น้ำ และยังมีบางตัวว่ายผ่านหน้าเธอไป ซึ่งในสองบริเวณทั้งตามซอกหินและรากไม้นี้ น่าจะเป็นจุดที่มีอาหารของพวกมันอยู่ พวกปลาจึงได้ไปรวมตัวกันเยอะนัก

‘เห็นทีคงต้องลองดักจับมันดู’

กูมีเอ็นเดินหาวัสดุที่พอจะทำโครงดักจับปลา จนไปเจอต้นแปะเม่ากิ่ง⁴ หลายพุ่ม ทำเอากูมีเอ็นตาเป็นประกายทันที

นี่ถือว่าเป็นโชคดีสองชั้น เพราะนอกจากเธอจะใช้มันทำประโยชน์ทางกายภาพแล้ว มันยังมีประโยชน์ในการเป็นยาตัวหนึ่งด้วย

ครั้งหนึ่งถึงหยางหมิงที่กำลังป่วยอยู่นั้น จำได้ว่าเขามีเลือดกำเดาไหลออกมาด้วยนี่นา

ผู้เฒ่าผู้แก่เคยบอกเธอว่า หากใช้ส่วนรากของมันคั้นน้ำสักหนึ่งถ้วยชาก็จะช่วยหยุดการไหลของเลือดกำเดาได้ค่อนข้างดี แม้ตอนนี้เธอจะยังไม่รู้ว่าน้องรองของเธอเป็นโรคอะไร แต่ก็สมควรดูแลตามอาการไปก่อน จนกว่าเธอจะหาทางพาเขาไปพบหมอในเมืองได้

แม่แปะเม่ากิ่งสำหรับคนยุคปัจจุบันจะเป็นต้นหญ้าไร้ค่า แต่เธอรู้ดีว่าทุกส่วนของต้นนั้นสามารถใช้ประโยชน์ได้ นอกจากเป็นยาแล้ว ทางกายภาพใบและรากของมันยังนำมาสานเป็นวัสดุอย่างตะกร้าได้อีกด้วย แต่ก็ต้องแลกกับความคงทนที่ไม่น่าเพียงพอที่เธอจะใช้ดักจับปลาตัวใหญ่

กูมีเอ็นเริ่มทำกับดักโดยหากิ่งไม้ที่มีความยาวใกล้เคียงกัน ก่อนเอามาสานเป็นกรงทรงกระบอกยาวรูปหกเหลี่ยม แล้วค่อยเว้นช่องขนาดพอให้ปลาว่ายเข้าไปได้ จากนั้นค่อยยึดกิ่งไม้โดยใช้ส่วนใบของแปะเม่ากิ่งมามัดให้แน่นเป็นทรง

ตอนนี้เธอต้องทำพวกกับดักแข่งกับเวลา เพราะเริ่มที่จะเป็นห้วงเด็ก ๆ

⁴ แปะเม่ากิ่ง คือหญ้าคา

ฝั่งนั้น ทำให้กับดักแบบทรงกระบอกมีขนาดแตกต่างกันสามอัน ซึ่งในสายตาเธอ...มันดูไม่ค่อยจะสมประกอบสักเท่าไรนัก

จากนั้นกุ่มีเอนก็เดินไปยังริมลำธารเพื่อหาแหล่งที่จะวางกับดัก

โดยกับดักแบบยาวสองอันนั้น กุ่มีเอนเอามากันตามซอกหินที่อยู่ระดับต่ำกว่าน้ำที่ไหลลงมา โดยปีนขึ้นไปวางก่อนหินดักขวางทาง เพื่อบังคับให้ปลาว่ายผ่านมายังกับดักเก็บปลามากขึ้น จากนั้นเธอจึงค่อยเอาก่อนหินไปช่วยถ่วงเอาไว้ไม่ให้กับดักหลุดลอยไป

ส่วนกับดักทรงกระบอกที่เหลืออีกอัน เธอก็ใช้ใบเปะเม่ากิ่งถักเป็นเชือก แล้วจึงเอาไปแขวนไว้บนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาในบริเวณที่น้ำค่อนข้างลึกเอากการ

เมื่อเตรียมการเสร็จแล้ว ที่เหลือเธอก็แค่ต้องสวดภาวนาขอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์และสวรรค์ช่วยปราณีเธอกับพวกเด็ก ขอให้ประทานอาหารอันโอชะจากธรรมชาติมาให้อีกเยอะๆ ก่อนจะคิดหมายมาดว่า 'เย็นนี้เธอคงจะเสี่ยงกลับมาดูอีกครั้ง'

เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง กุ่มีเอนซึ่งหอบเอาเห็ด ผลแก่ก็ และต้นเปะเม่ากิ่งมาถึงที่บ้าน ก็เจอเข้ากับหยางเซิงที่ยืนกระวนกระวายรอเธออยู่ก่อนแล้ว พอทันทีที่เขาเห็นเธอเข้าก็รีบชักสีหน้าโกรธซึ่งขึ้นมาทันที

"พีใหญ่! ท่านออกไปนานมากจนข้านี้คิดว่าท่านจะเดินหลงป่าเสียแล้ว" เขากล่าวพลางเดินมาแย่งของในมือไปจากเธออีกเช่นเคย

กุ่มีเอนที่เอนดูเขาหน้าหงายจึงลูบจมูกเขาเบาๆ "พีใหญ่ไปทำเรื่องดีๆ ที่ไว้ต่างหาก เตียวกินข้าวกลางวันเสร็จค่อยออกไปเก็บยาอายุวัฒนะด้วยกันนะ"

เรื่องยาอายุวัฒนะได้กลายมาเป็นหัวข้อที่ทำให้หยางเซิงถูกรอบงำด้วยความอยากรู้อยากเห็นแทน จนลืมที่จะโกรธเธอต่อ

รออีกครู่ใหญ่ ในตอนที่ทั้งสองคนกำลังจัดการกับโຈິกที่เต็มไปด้วยน้ำข้าว น่องเล็กอีกสองคนที่ทนหิวไม่ไหวก็วิ่งออกจากบ้านมาพัวพันกอดแข่งกอดขาเธอ พलगอดอดอ้อนว่าหิวด้วยน้ำเสียงอ่อนระโหยโรยแรง

กุ่มีเอนจึงหันไปขอให้หยางเซิงเอาผลแก่ก็ออกจากตะกร้าเพื่อเอามา

ล้างน้ำ จากนั้นก็ค่อยๆ ป้อนให้พวกน้องๆ กินแก้หิวกันไปก่อน

“เจ้านี่คือผลเก่าที่ที่อยู่ข้างบ้าน กินดูสิ มันอร่อยมากเลยนะ”

น้องสี่เล่อจวีแค่ได้ยินว่ามันกินได้ ก็เป็นคนแรกที่อ้าปากจับผลเก่าก็เข้าไปในปากจนแทบจะกัดถูกนิ้วของกุ่มี่เอน ก่อนจะเจ้าตัวน้อยนี้จะเคี้ยวตุ้ยๆ แล้วกลืนลงท้องไป

ทันใดนั้นดวงตาวานซึ่งของเล่อจวีก็พลันเปล่งประกาย

“อาห่วยอ้ย!”

หยางเซ็งซึ่งกำลังป้อนน้องห้าหยางจื่อ เห็นพี่ใหญ่เอาแต่ป้อนให้น้องสี่จนตัวนางยังไม่ได้กินเลย เขาจึงเสียดสีด้วยการช่วยพี่ใหญ่ป้อนพวกน้องๆ สลับกันไปมา เพื่อเปิดโอกาสให้พี่ใหญ่ได้กลืนลงท้องบ้าง

แต่กุ่มี่เอนกลับบอกไม่เป็นไร และยังทยอยป้อนพวกน้องๆ ต่อไปอย่างเต็มใจด้วยใบหน้าเอ็นอิม

แต่เล่อจวีที่กินเข้าไปพั้ใหญ่แล้ว กลับสังเกตเห็นพี่ใหญ่กับพี่สามเอาแต่ป้อนเธอกับน้องห้าไม่ยอมหยุด จึงไม่กล้าเปิดปากรับผลเก่าที่พี่ใหญ่ยื่นมาจ่อปากอีก

กุ่มี่เอนจึงถาม “เจ้าไม่ยอมกินต่อแล้ว?”

“พี่ใหญ่ พี่สาม ยัง...ไม่กินนี่นา” เล่อจวีกล่าวตะกุกตะกัก

“พี่ไม่หิวหรอก” กุ่มี่เอนส่ายหน้าก่อนจะยิ้ม

น้องชายคนเล็กของบ้านเห็นพี่สาวคนรองหยุดกินไปก็เอาอย่างบ้าง เขาปิดปากตนเองแน่นเสียดจนสองแก้มพองขึ้นมา เพราะเขานั้นยังเคี้ยวผลเก่าที่ที่อยู่ในปากไม่หมด และก็ไม่ยอมรับของใหม่ด้วยเช่นกัน

น้ารักน่าเอ็นดูมากๆ

หยางเซ็งจึงต้องเอาอย่างพี่ใหญ่ด้วยเช่นกัน จึงยิ้มแล้วบอก “พี่เองก็ไม่หิวนะ”

พลันปรากฏบรรยากาศสุสันต์ของครอบครัวใหญ่ แม้ว่าในความเป็นจริงชีวิตของพวกเขาจะยังไม่เห็นแววสุขสบายรออยู่เลยก็ตาม

ความเป็นจริงนี้ยิ่งทำให้กูมีเอนตั้งหน้าตั้งตาป้อนผลแก่ก็ให้พวกเขาต่อ ด้วยหัวใจที่ปวดร้าว ก่อนจะหันไปป้อนให้หยางเซิงกินบ้าง

พอหยางเซิงรู้ว่าเจ้าผลแก่ก็ยังเก็บได้อีกมาก แถมยังอยู่ข้างๆ บ้านนี่เอง เขาจึงยอมโอนอ่อน และลดมาดพี่ชายลงมาเป็นน้องชายที่ยอมให้พี่สาวป้อนเขาบ้าง...

จนผลไม้หายวับไปเกือบหมดตะกร้า กูมีเอนจึงรีบแบ่งเก็บบางส่วนไว้ให้หยางหมิงที่นอนอยู่ในบ้านบ้าง ก่อนแวบเข้าไปหาเขา โดยที่เธอฝากพวกน้องเล็กไว้ให้หยางเซิงดูแลแทน

“เอ๋? เจ้าถ่ายท้องหรือนี่”

พอเธอเดินเข้ามาก็ปะทะเข้ากับกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ที่คละคลุ้งไปทั่วห้อง

โชคดีที่ก่อนหน้านี้เธอให้หยางเซิงเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศถ่ายเท มิเช่นนั้นอาจมีผู้ป่วยเพิ่มขึ้น เพราะห้องนี้กลายเป็นแหล่งบ่มเพาะเชื้อโรคไป

หยางหมิงพยายามที่จะพุงตัวขึ้นอยู่นานแล้ว ตั้งแต่ที่เริ่มมีอาการ มวนท้องจนไม่สามารถระงับได้

ตอนนี้ดวงตาที่พร่ามัวของเขามองตรงมายังพี่ใหญ่ และยิ่งการที่ได้ยินคำพูดของนางเมื่อครู่แล้ว ผิวหน้าที่เคยซีดเซียวก็ค่อยๆ ปรากฏสีแดงระเรื่อขึ้นเล็กน้อย “พี่ใหญ่...”

“ไอ้ เจ้าไม่ต้องลุกแล้ว” กูมีเอนพุ่งเข้ามาพุงตัวเขาไว้ ก่อนจะดันตัวเขาให้นอนลง “แล้วที่นี้มีผ้าเช็ดตัวบ้างหรือไม่”

หยางหมิงยกมูมปากขึ้นมาเล็กน้อย “พี่ใหญ่... ท่านควรพุงเข้าไปสถานที่ปลอดภัย ข้า... แค็ก! ข้าจะจัดการเอง”

กูมีเอนขมวดคิ้ว มองดูร่างผอมแห้งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ร่มผ้านี้ เห็นทีคงจะมีแต่เนื้อติดกระดูก เธอจึงร้องแย้งทันที “จะได้อะไรกัน!”

เธอไม่เห็นด้วย จากสภาพแล้วเขาคงไม่มีเรี่ยวแรงแม้แต่จะช่วยตัวเอง เสียด้วยซ้ำ หรือจะให้รวมเธอกับหยางเซิงมาช่วยพุงเขา ก็เกรงว่าจะพากัน

พลาดพลั้งทำเขาตบข้อส้อมเสียมากกว่า!

กุ่มี่เอนลุกออกไปหาน้ำและผ้ากลับเข้ามา ก็ดันเจอเจ้าเด็กดีอคนนี่ที่ยังพยายามจะลุกขึ้นมาจากที่นอนอยู่ดี จนทำให้เธอต้องตวาดเขาไป “นอนคว่ำลงไปเดี๋ยวนี้!”

หยางหมิงสะดุ้งกับเสียงของเธอจนถึงกับมือไม้อ่อน

พอเขาเห็นว่าพี่ใหญ่กำลังขึ้นเสียงใส่เพราะไม่พอใจอยู่นั้นก็ชวนให้รู้สึกพิศวงปนแปลกไปกับอารมณ์ความรู้สึกอื่นๆ จนเขายอมให้ความร่วมมือด้วยการนอนราบไปกับเตียงฟางแต่โดยดี

เมื่อเห็นเขายอมเชื่อฟังเธอ กุ่มี่เอนก็ปรี๊ดเข้ามาวางถังใส่น้ำพร้อมด้วยผ้าลงข้างๆ ตัวทันที โดยวางของในจุดที่เธอเอื้อมถึงง่าย และนั่งในท่าทางที่เรียบร้อย...อยู่ตรงหน้าลำตัวช่วงล่างของอีกฝ่าย

จากนั้นเธอก็เอื้อมมือไปจับที่ขอบกางเกงของหยางหมิง

ฟูบ!

ทว่ามือของหยางหมิงกลับพุ่งเข้ามาจับที่ข้อมือของกุ่มี่เอนเอาไว้ได้ทันหว่างที่

กุ่มี่เอนหันไปมองสบตากับหยางหมิงด้วยแวตาดวงงงงวย

หยางหมิงพยายามอย่างยิ่งที่จะสงบอารมณ์ พลังกล่าวอธิบายด้วยน้ำเสียงที่นิ่งเฉย “พี่ใหญ่ โปรดให้ข้าทำเองเถิด ไม่เช่นนั้นก็จะตามหยางเชิงเข้ามา”

เขาไม่อาจทำได้จริงๆ พี่น้องผู้ชายกับผู้หญิงควรจะมึนระยะห่างต่อกันอย่างพอเหมาะพอควร

ต่อให้ตอนนี้พวกเขายังเด็ก ซึ่งคงไม่มีใครมาคอยถือสาหาความก็ตาม แต่กับศักดิ์ศรีของเขาแล้ว ถ้าเขาต้องมาเปิดเผยกัน...ที่เปราะโผล่ไปด้วยสิ่งปฏิบูลต่อหน้าเพศตรงข้าม คงจะรู้สึกอับอายอย่างรุนแรง จนไม่กล้าแม่แต่จะสู้หน้าอีกฝ่ายต่อไป!

กุ่มี่เอนหรีตตามองหยางหมิงที่พยายามใช้เรี่ยวแรงเหือกสุดท้ายยับยั้ง

ไม่ให้เธอถอดกางเกงของเขาออกมา สายตาเขาจ้องมองเธอราวกับเธอเป็น
คุณป้าโรคจิตที่พยายามจะกินเต้าหู้⁵ เขา ทำเอาอดที่จะขำปนุ่นเคืองไม่ได้

“เจ้านี่นะ! ข้าเป็นพี่สาวของเจ้า เป็นผู้อาวุโสของบ้านที่มีสิทธิ์เปิดกั้น
ห้องๆ ทุกคนอย่างถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมือง ด้วยสิทธิ์พิเศษเช่นนี้แล้ว
เจ้าจะต้องอายุไปไต่กับสายตาของคนในครอบครัวเดียวกัน” ความแค้นของ
กุ่มี่เอนสะท่อนออกมาด้วยสีหน้าซึ่งขึงขังจริงจัง ราวกับว่าถึงเขาจะไม่ยินยอม
เธอก็ยังจะต้องรับเคราะห์จากกางเกงของเขาเองอยู่ดี

เรียวแรงของหยางหมิงอ่อนลงเล็กน้อย

ในตอนนั้นเขาสนใจมากกับท่าที่ที่เปลี่ยนไปของพี่ใหญ่ และยังได้ฟัง
ตรรกะที่ค่อนข้างสวนทางกับจารีตเช่นนี้ด้วยแล้ว...

แต่ถึงกระนั้น เมื่อเขานิ่งคิดและจมไปกับภวังค์... กลับพบว่ามีความ
สมเหตุสมผลบางอย่างเช่นกัน

‘ก๊นางเป็นพี่ใหญ่นี้หะ’

หยางหมิงที่คล้ายจะคล้อยตาม แต่พอมองสบเข้ากับดวงตากลมโตที่
เปล่งประกายวิบวับของกุ่มี่เอนแล้ว ลางสังหรณ์ลึกลับๆ ก็ทำให้กำแพงที่เรียกว่า
‘ศักดิ์ศรีความเป็นชาย’ ผุดขึ้นมาต่อต้านทันที

“ไม่ได้! แค่นี้ๆ พี่ใหญ่ ถ้าข้าต้องเปลื้องผ้าต่อหน้าท่าน...แค่นี้ๆ จะ
เป็นเหตุให้ข้า...และพี่ใหญ่ต้องเสื่อมเสียชื่อเสียง ฉะนั้นแล้วท่านตามหยางเชิง
มาช่วยข้าแทนดีกว่า”

‘ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องให้พี่ใหญ่รีบเปลี่ยนความตั้งใจให้ได้!’

⁵ กินเต้าหู้ หมายถึง เต้เอ็งหรือลวนลามผู้อื่น

สาม พี่สาวรับผิดชอบ

กุมิเอินหรือตาลงทันที ความเข้าใจแวบแรกเกี่ยวกับสังคมโบราณที่ปกครองโดยผู้ชายเป็นส่วนใหญ่นี้ น่าจะยังเข้มงวดกับจารีตด้านการวางตัวของหญิงสาว และเข้มงวดเกี่ยวกับการเว้นระยะของบุคคลต่างเพศ ที่ควรมีการวางตัวระหว่างพี่น้องต่างเพศ

ซึ่งนี่อาจเป็นผลให้น้องรองของเธอทำสีหน้าราวกับหญิงสาวที่กำลังโดนชายฉกรรจ์อย่างเธอจับกดลงบนเตียงก็ไม่ปาน

ความหงุดหงิดของการครองตำแหน่งแม่สาวคานทองก็พวยพุ่งขึ้นมา คล้ายแทงใจดำ

“เด็กน้อย เจ้ากำลังต้องการความช่วยเหลืออยู่” กุมิเอินเอ่ยเตือนด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์

หยางหมิงเห็นพี่ใหญ่เหมือนไม่เข้าใจถึงความร้ายแรงของการจับบุรุษเปลื้องผ้า ในใจพลันตื่นตระหนก จนเขาต้องรีบโน้มหน้านางด้วยเหตุผลเป็นเชิงสั่งสอน

“พี่ใหญ่ ชายหญิงไม่ควรชิตไถ่กัน! ข้าเคยได้ยินมาว่าในเมืองหลวงมีตรูณีนางหนึ่งร้องเรียนทางการว่า เพื่อนบ้านชายของนางมาแอบดูนางเปลื้อง

ผ้าอาบน้ำ ทำเอาครอบครัวฝ่ายหญิงเรียกร้องขอให้ทางการจับชายผู้นั้นมา
ขอขมานางด้วยการแต่งงาน หากไม่ ชายผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษตามกฎหมาย
จารีต! เห็นหรือไม่ การถูกบุรุษอื่นที่ไม่ใช่สามีเห็นเนื้อหนังมังสาของตนเอง
ถือเป็นการล่วงเกินและผิดจารีตของอิสตรีชั้นร้ายแรง สังคมจะวิพากษ์ได้ว่านาง
เป็นหญิงที่ไม่บริสุทธิ์แล้ว และยิ่งหากผู้อื่นล่วงรู้ก็ด้วย ก็จะเป็นความอับอาย
อย่างร้ายแรง และจะแต่งงานได้ยาก จนมีผู้หญิงหลายรายถึงกับจบชีวิต
ล้าลงอายุให้แก่ครอบครัวตนเองมานักต่อนัก เพราะถูกล่วงเกินเช่นนี้”

ได้ยินหลักการที่ชวนให้กลอกตา ทั้งยังเป็นการเถียงข้างๆ คูๆ ที่ไม่
เกี่ยวอะไรกับสถานการณ์ในตอนนั้น ภูมิภาคนี้ก็เกือบจะหลุดขา แต่ต้องสร้าง
เป็นตอปล้ำแข่งต่อไป

“เจ้าเด็กน้อยปากเหม็น การเปิดกันของเจ้าไม่ได้ถือว่ากำลังจะกระทำ
ซ้ำเราเจ้าแต่อย่างใด ไร้... กับเรื่องแค่นี้ ในอนาคตหากภรรยาของเจ้าทำไม่ได้
เช่นพี่ใหญ่ อย่างนั้นก็ไม่ต้องแต่งงานไป! ดีหรือไม่เล่า”

เธอฉวยโอกาสที่หยางหมิงกำลังตะลึงกับวาจาของเธอ รีบกระซาง
กางเกงลงทันที

ทันใดนั้นกลิ่นอันไม่พึงประสงค์ก็ไชยออกมาจนภูมิภาคนี้ต้องเปลอชวมดควี้

“อ้อ! พี่ใหญ่!” หยางหมิงอับอายมากจนใบหน้าแดงเกือบไม่ต่างไปจาก
ผลเก๋ากี้

เธออยากจะเอื้อมมือไปหาอะไรมาปกปิดกันของเขา แต่ก็เคลื่อนไหว
ไม่ทันกับความเร็วในการทำความสะอาดกันของพี่ใหญ่

“เจ้าอยู่หนึ่งๆ เดียวก็เสร็จแล้ว หากเจ้าเขินอายมากนักก็ให้หลับตาแล้ว
คิดว่ามันเป็นฝันร้ายก็แล้วกัน!” ภูมิภาคนี้ก็เลยจะเถียงเขาแล้ว จึงรีบจัดการ
เช็ด ล้าง และทำความสะอาดทุกซอกมุมที่ก้นของเขาเประระเบื่อน

แม้กระทั่งส่วนลับของเด็กผู้ชาย ภูมิภาคนี้ก็พลิกตัวเขามาอีกด้าน จน
ส่วนลับนั้นเผยออกมาให้เธอเห็น

“ไร้ๆ เด็กน้อยก็คือเด็กน้อย ยังมีอยู่แค่นี้เอง เจ้าจะอับอายไปทำไม

กันนะ” กูมีเอ็นอดไม้ได้ที่จะเอ่ยกระเช้าเขาเบาๆ ด้วยรอยยิ้มหวาน

“...”

หยางหมิงที่ใช้รีวยแรงไปจนหมดได้แต่หรีตาลงอย่างหมายมาด ก่อน
จะปล่อยให้กูมีเอ็นจัดการกับกันของเขาไปอย่างไม้มีทางเลือก

สำหรับพวกเขา โจ้กรณพีซจิดๆ นี้เหมือนทองคำที่ตกลงมาจากฟ้า
ในเวลาไม้นานพวกเขาก็กินโจ้กินในถ้วยข้าวบับันๆ นั้นจนหมดเกลี้ยง ทว่ากลับ
ไม้ยอมเติมซ้ำทั้งที่พวกเขาก็จะยังกินไม้อ้อมดี

“เติมอีกสักถ้วยสิ พวกเจ้าไม้ได้กินข้าวมานานเท่าใดแล้ว” กูมีเอ็น
เล็กคิ้วถาม พลังตักถ้วยที่สองยื่นให้หยางเซิงกับน้องๆ

การยื่นโจ้กรอบที่สองของเธอเหมือนจะเป็นการให้สัญญาอนุญาต
พวกตัวเล็กๆ ได้กินกันต่อ ทำให้เล่อจวีและหยางจ้อแบมือออกไปรับถ้วย
ด้วยความยินดีอย่างยิ่ง

“พีใหญ่ เราควรแบ่งเก็บไว้กินยามหิวจัดมากกว่านะ”

หยางเซิงที่รู้ซึ้งถึงความทรมานยามหิวโหยเอ่ยทัดทาน ยิ่งทำให้พวก
เล่อจวียิ่งรีบกินโจ้กินทั้งถ้วยนั้นลงไปในห้อง ด้วยกลัวว่าพวกพีๆ จะเปลี่ยนใจ
ไม้ให้กินอีก

กูมีเอ็นหันไปลูบหลังของน้องทั้งสองคน แล้วจึงกล่าวกับหยางเซิง “ไม้
เป็นไร พีหาอาหารมาเพิ่มได้อีก แต่ตอนนี้เจ้าต้องกินเพื่อให้ได้พลังงาน ไม้
เช่นนั้นนอกจากเจ้าจะไม้มีแรงทำงานแล้ว เจ้าก็อาจจะป่วย...”

เวลานั้นกูมีเอ็นพลันนึกคิดขึ้นมาได้ว่า อาการของหยางหมิงนั้นคล้าย
...เธออาจจะเคยเห็นมันจากที่ไหนมาก่อน จึงพลันเปลี่ยนคำถาม “พี่ชายเจ้า
ปกติแล้วได้กินผักผลไม้...มากหรือน้อยเพียงใด”

“ผักผลไม้?” หยางเซิงแทบจะไม้เสียเวลาคิด “พีใหญ่ ท่านลืมนแล้วหรือ
ว่าพีรองไม้ชอบของพวกนี้ และกั้มักจะยกให้พวกเรากินกันก่อนเสมอเวลาที่
พีรองหาผักหรือผลไม้ป่ามาได้”

‘อา...ซัดเลย!’ กูมีเอ็นยิงแน่ใจ

“ถ้าเช่นนั้น ตอนเจ้ากินโจ๊กในถ้วยนี้หมดแล้ว ก็ชวนพวกน้องเล็กออกไปเก็บผลเกาก็มาเพิ่มสักเต็มตะกร้าหรือครึ่งตะกร้าก่อน แล้วค่อยตักโจ๊กไปป้อนให้พี่รองพร้อมทั้งบังคับให้เขากินผลเกาก็ด้วย อย่างน้อยถ้าพี่เจ้าไม่ยอมกิน ก็บอกเขาไปว่าให้กินยามว่างก็ได้ มันจะช่วยให้อาการเขาดีขึ้น”

แต่ถ้าสักวันสองวันแล้วอาการยังแย่งลง เธอคงต้องหาทางพาเขาไปพบหมอให้ได้แล้วละ!

มาวันนี้หยางเซิงค่อนข้างเชื่อฟังเธอดี แม้ตอนแรกจะอึดออดไม่ยอมกินโจ๊กถ้วยที่สอง จนเธอต้องบังคับเขาอีกครั้ง เขาจึงยอมกลืนโจ๊กลงคอด้วยสีหน้าอึดอั้น

พวกเด็กๆ ทั้งสามวิ่งถือตะกร้าออกไปเก็บผลเกาก็ ขณะที่เธอขอแยกตัวออกไปเก็บดอกอ้อเหริน กับแวะไปดูกับดักปลาที่เธอทำหิ้งไว้ที่ลำธารเหมือนไรค์จะยังเข้าข้างครอบครัวของเธอ เพราะครั้งนี้เธอกลับมาพร้อมกับ...

“โอหยา! ปลาตัวอ้วน”

พอกูมีเอ็นกลับมาอีกครั้งพร้อมด้วยการหอบข้าวของพะรุงพะรังมากมาย หยางเซิงก็แทบอ้าปากค้างเมื่อเห็นปลาที่เธอจับมาได้

“ปลา! ปลา!”

“ปา!”

เล่นจู้กับหยางจื้อจ้องปลาตัวใหญ่ตาเป็นประกายด้วยท่าทางน่าเอ็นดู น่าเสียดายที่กับดักของเธอเสียหายไปหนึ่งอัน และลอยหายไปอีกหนึ่งอัน แต่ไรค์ดีที่มีอันหนึ่งดักปลาตัวนี้มาได้พอดี จึงถือว่าวันนี้พวกเธอไรค์ดีเป็นอย่างมาก

“ปลาไม่ได้ตัวใหญ่เท่าไร เป็นเพราะพวกเราตัวเล็ก คินนี่พี่ว่าจะเอาอ้อเหรินต้มกับเนื้อปลาให้กิน แต่ก่อนหน้านั้นพวกเจ้าต้องช่วยพี่แกะเปลือกเจ้านี้ก่อน” กูมีเอ็นกล่าวพลางยื่นกอดอกไม้รูปทรงแปลกส่งให้หยางเซิง

ดอกอ้อี่เทรินจะมีลักษณะเป็นเม็ดกลมๆ แกะเปลือกออกมารอบแรก จะมีเยื่อหุ้มเปลือกชั้นกลาง ซึ่งต้องลอกออกอีกชั้น จึงจะได้เห็นเนื้อขาวๆ ที่อยู่ด้านใน

ความจริงกุ๊ม่เอินคิดว่าวิธีนี้ทำให้ได้ลูกของดอกอ้อี่เทรินน้อย ทว่าตอนนี้ เธอยังหาทางออกอย่างการสีเปลือกของมันด้วยเครื่องมือไม่ได้ คงต้องพึ่งพาการใช้แรงงานเด็กแบบนี้ไปก่อน

ช่วงแรกพวกเด็กๆ ค่อนข้างงุ่นง่านกับการแกะเปลือกดอกอ้อี่เทริน แต่พอได้ยืนยันว่ามันกินแทนข้าวได้ พวกเขาก็ปล้นกระตือรือร้นและเฟื่องสมานในการแกะเปลือกมากขึ้นทันที

พอเห็นดังนั้นกุ๊ม่เอินก็ได้แต่ยกยิ้มบางๆ

การแกะเปลือกของดอกอ้อี่เทรินมีผลพลอยได้ที่ดีให้พวกเด็กๆ คือการที่ได้ฝึกใช้มือ ฝึกสมาน และฝึกความละเอียดรอบคอบ

เอ...หรือเธอควรออกไปเสาะหาเครื่องไม้ข้าว? ในสมัยโบราณแบบนี้ น่าจะยังมีเครื่องไม้หินโบราณอยู่บ้าง

โดยประเมินว่าสักหนึ่งหมู่บ้านก็น่าจะมีอยู่สักเครื่องหนึ่ง แต่ว่าฐานะอย่างพวกเธอจะมีสิทธิ์ใช้งานได้หรือไม่ นี่สิที่ทำให้เธอต้องคิดหนัก

อีกทั้งเครื่องใช้ภายในบ้านที่ถือว่าขาดแคลนมาก ตัวบ้านก็ยังทรุดโทรมแทบกันลมหนาวไม่ค่อยจะได้อีก

นี่แสดงว่านอกจากจะหาอาหารแล้ว เธอยังต้องหาเงินทองเข้าบ้านเพื่อใช้จับจ่ายอย่างอื่นอีกเป็นกระปุกเลยทีเดียวนะ

อีกทั้งตามวิสัยของคนที่นี่คุ้นเคยกับรสอาหารในยุคปัจจุบัน จะให้เธอทนต่อการกินกันตายแบบนี้ไปได้อีกนานสักแค่ไหน

กุ๊ม่เอินนึกถึงปลาที่ล่าธารที่ว่ายผ่านหน้าเธอไป รู้สึกเหมือนเห็นภาพซูชิปลาสดที่วางอยู่ในจานบนสายพานที่กำลังวิ่งวนอยู่รอบตัวเธอ

อ้อ...เท่าที่กวาดตามองดูในล่าธาร ที่นี่ถือเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ปลาตามธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์มาก น้ำลดหล่นลงจากที่สูง ฝูงปลาว่ายตามน้ำลงมา...

ให้แล้ว ตอนนี้เธอพอจะนึกวิธีการดักปลาได้อีกวิธีหนึ่ง

“น้องสาม เจ้าตามมาช่วยพี่ใหญ่ดักปลาที่ลำธารหน่อย”

ว่าแล้วกุ่มีเอินที่สมองเต็มไปด้วยแผนและภาพวิธีการ ก็รีบเดินนำลี้ว ออกไปแบบเหม่อลอย ปล่อยให้หยางเซิงรีบต้อนพวกน้องเล็กไปฝากไว้กับ พี่รองที่นอนชมอยู่ในบ้าน แล้วค่อยวิ่งไล่ตามหลังพี่สาวคนโตไปติดๆ

“พี่ใหญ่...รอข้าด้วย” หยางเซิงแม้จะตัวเล็กกว่ากุ่มีเอิน แต่เขามี เรี่ยวแรงและความคล่องแคล่วสูงกว่า ในพริบตาเดียวเขาก็วิ่งมาหยุดอยู่ ข้างกายของกุ่มีเอินแล้ว

กุ่มีเอินที่ได้สติเห็นท่าทางหอบหนักของน้องสาม จึงนึกขึ้นได้ว่าเป็นเธอ ที่ทิ้งเขาออกมาก่อน ทำให้เธอรีบกล่าว

“อ่า...ขอโทษที เวลาพี่ใหญ่นี้ก้อยากทำอะไรก็จะจดจ่อกับมันมาก เกินไป จนเผลอลืมเรื่องรอบข้างไปเลย”

เหมือนตอนเธอนั่งทำรายงาน ทั้งเนื้อหา ข้อมูล การวิเคราะห์ ผลวิจัย การอ้างอิง และอื่นๆ ที่ต้องนำมาเรียบเรียงให้หัวหน้างาน ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้สมาธิจดจ่ออยู่กับการเรียบเรียงข้อมูลให้ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง จนหลายครั้งที่เธอไม่มีสมาธิมากพอจะใส่ใจสภาพแวดล้อม

ครู่ต่อมาเมื่อเธอฟังเสียงบ่นของหยางเซิงเป็นรอบที่สาม ทั้งคู่อีกพากันเดินมาถึงที่หมายจนได้

กุ่มีเอินสั่งให้หยางเซิงหาก้อนหินขนาดเท่าๆ กันมาวางกองรวมไว้ ส่วนเธอเองก็เดินลุยน้ำลงไปดูจุดที่จะก่อกำแพงหินเป็นขั้นกันทางน้ำไหล ที่พวกปลา มักจะว่ายมาตามกระแส น้ำจากบนลงล่าง

พื้นที่ในลำธารบริเวณนี้หากเป็นในยุคของเธอ สามารถพัฒนาต่อเป็นเขตล่องแก่งชมธรรมชาติได้ แต่สำหรับยุคโบราณนี้...คงจะไม่อินกับการท่องเที่ยวแบบผจญภัยเช่นนี้สักเท่าไรนัก ช่างน่าเสียดายจริงๆ

กุ่มีเอินเห็นกระแสน้ำเชี่ยวสายหนึ่ง ที่ไหลแบบทางเดียวกันโดยไม่ไหลไปรวมกับสายอื่น

ในตอนที่เรายืนสำรวจอยู่ไกลๆ ยังสังเกตเห็นเลยว่า มีปลาหลายตัว พยายามว่ายไปตามทางน้ำ มุ่งหน้ามาจุดที่น้ำไหลลงจากที่สูงตรงบริเวณนั้น เธอจึงหันไปเรียกหยางเซิงให้มาดูจุดที่เธอจะสร้างแอ่งน้ำดักปลาไว้

ซึ่งพอเธอชี้แนะเพียงคร่าวๆ เด็กสมองไวอย่างหยางเซิงก็เห็นภาพและเข้าใจทันที

ความคิดของพี่ใหญ่ครั้งนี้ทำให้เขารู้สึกตื่นเต้นมาก

“พี่ใหญ่ เช่นนั้นนอกจากเราจะดักปลามาได้แล้ว เรายังสามารถเก็บปลาไว้ได้นานโดยไม่ต้องกลัวว่ามันจะเน่าเลยนะสิ”

‘จะมาเอาปลาเมื่อไรก็ได้ แถมปลายังสดใหม่ตลอดเวลาเพราะมันยังไม่ตาย แบบนี้ครอบครัวเราก็อิมหน้าสำราญ ไม่ต้องทนหิวแบบวันเว้นวันเหมือนอย่างเคยแล้วด้วย’ หยางเซิงคิดตามก็รู้สึกตื่นเต้น พลังมองพี่ใหญ่ด้วยสายตาเคารพเช่นเดียวกับที่มองพี่รองมากขึ้นไปทุกที

กุมีเอินยิ้มก่อนจะตอบเขา “ใช่แล้ว เซิงเอ๋อร์หัวไวดีจริงๆ”

“อ้อ ข้าจะไปเก็บหินมาเพิ่มอีก” หยางเซิงกระตือรือร้นกับโครงการนี้มาก

ความจริงตอนแรกเขาสงสัยในการกระทำของพี่ใหญ่ แต่พอมาตอนนั้น เขาเริ่มเชื่อถือนางหมดใจ นับตั้งแต่ตอนที่นางนำปลากลับไปบ้านในตอนแรกแล้ว

พอทั้งสองเริ่มสร้างบ่อหินที่ทำคล้ายๆ กับฝายทดน้ำขึ้นมาครอบบริเวณร่องน้ำที่ต่ำกว่าเพื่อไว้ดักปลาโดยเฉพาะ และเพื่อที่จะไม่ให้หินที่ก่อสร้างพังเร็ว กุมีเอินจึงใช้ขอนไม้เล็กๆ ปักลงในซอกหินใหญ่ให้ตั้งขึ้นมาได้ โดยปักเรียงแบบแบ่งช่องไฟไม่ให้กว้างกว่าหินที่รวบรวมมา แล้วก่อหินล้อมรั้วไว้อีกชั้นหนึ่ง

โดยในระหว่างนั้นเธอก็ให้หยางเซิงหาหินมาเพิ่ม และเอามาเรียงให้เป็นกำแพงหนาเท่ามือของเขา

สำหรับส่วนนอก กุมีเอินก่อหินครึ่งหนึ่งแล้วเอาขอนไม้แบบยาวมาปักเป็นแนวนอน ก่อนจะผูกติดกับไม้ตั้งฉากด้วยใบแปะเม่ากิ่งที่เธอเอาติดตัวมา แล้วมัดอย่างแน่นหนา จากนั้นเธอก็ทำแนวขวางอีกชั้นหนึ่ง แล้วสุดท้ายก็ค่อย

ก่อกินปิด

การกั้นน้ำด้วยหินที่นำมาก่อเรียงกันแบบไม่สนิท ทำให้น้ำยังไหลออกมาเป็นจำนวนมากเหมือนถังน้ำที่มีรูรั่วเล็กๆ อยู่รอบถัง แต่นี่ก็ถือว่าดีแล้ว เพราะเธอไม่ต้องการแบบระบบปิดเสียทีเดียว ด้วยเกรงว่าน้ำที่มากล้นจนเกินไปอาจทำให้หินเหล่านี้พังลงมาเสียมากกว่า และเธอคงต้องหมั่นมาตรวจดูและซ่อมแซมบ่อยๆ เสียแล้ว

ทั้งสองใช้เวลามากกว่าหนึ่งชั่วโมงจึงแล้วเสร็จ ในขณะที่พวกเขาสร้างมันจนใกล้เสร็จ ระหว่างนั้นเองก็มีปลาสองถึงสามตัวว่ายลงมาติดกับดักบ้าง หรือหลุดออกไปบ้าง ทำให้ยางเชิงทำปากเบ้ด้วยความเสียตาย เพราะบางส่วนในตอนนั้นยังสร้างไม่เสร็จดี จึงมีช่องโหว่ให้ปลาบางตัวหลุดรอดออกไปได้

แต่พอทำงานเสร็จ ก็ยังมีปลาตัวใหญ่อวบว่ายลงมาติดกับเป็นของปลอมใจยางเชิงเพิ่มอีกหนึ่งตัว

“ปลาตัวอ้วน!”

ยางเชิงจ้องตาเป็นประกายพลางถูมือไปมา

เมื่อเห็นท่าทางเขาตอนนี้ ทำเอาเธอนึกสงสัยว่าปลาอาจจะเป็นอาหารโปรดของเขาไปเสียแล้ว

“ตอนนี้เจ้ากลับไปเอาตะกร้าใบเล็กมาใส่ปลาพวกนี้เพิ่มเถอะ พี่จะลองถักตะกร้าใบใหม่จากใบเปะเม่ากิ่งดู”

พอคูมีเอินบอก ยางเชิงที่ไม่รู้จักใบเปะเม่ากิ่งจึงถูกชี้ชวนให้ไปดูแหล่งกำเนิดของมัน จากนั้นเขาจึงหันมาบอกกับเธอ

“เราช่วยกันเก็บช่วยกันสานตอนนี้เลยก็ได้ จะได้เอาใบใส่ปลาแล้วกลับบ้านพร้อมกันทีเดียว”

คูมีเอินคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้าตกลง

ทั้งสองช่วยกันดึงและเด็ดใบเปะเม่ากิ่งมาสาน โชคดีที่เธอระลึกถึงสมัยเรียนวิชาหัตถกรรมได้ คຸ້ນๆ ว่าต้องสานแบบวางฟันปลาสลับไปมาอย่างไรจึงเอามาสอนน้องชาย แล้วแบ่งกันทำคนละครึ่ง จากนั้นเมื่อสานเป็นรูปเป็นร่าง

ก็เอามาผูกต่อกันเพื่อให้ได้ตะกร้าหญ้าใบใหญ่

โชคคิที่หญ้าคาที่นี้สีใบหนาและเหนียว พอสานติดกันก็ได้ตะกร้าที่แข็งแรงทนทานพอจะใส่พวกปลาได้

ตอนที่เธอและหยางเซียงย้อนกลับไปดูแอ่งน้ำที่ดักปลา ก็เห็นปลาสี่ห้าตัวว่ายน้ำไปมาเอื่อยๆ นัยน์ตาของก๊วยเอินมองดูพวกมันแล้วก็ปรากฏรอยยิ้มขึ้นมา เพราะมันทำให้เธอหวนนึกไปถึงตู้ปลาตามร้านอาหาร ที่บางร้านจะให้ลูกค้าตัดปลาจากตู้เพื่อเอาไปประกอบอาหารต่อ เป็นการขายที่เน้นความสดใหม่ ให้ลูกค้าได้ลิ้มลองเนื้อหวานๆ ของมัน...

แต่คิดก็ทำให้เธอแทบน้ำลายสอแล้ว

“เสียดายที่บ้านเราไม่มีเกลือ ความอร่อยก็เลยลดลงฮวบฮาบ” ก๊วยเอินกล่าวก่อนจะถอนหายใจ ที่จู่ๆ ภารกิจอัปเกรดชีวิตยังอยู่ก็ยังมีสิ่งที่จะต้องทำเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

เธออยากได้เกลือ น้ำมัน ซีอิ๊ว และเนื้อสัตว์ แกรมในครัวนอกจากหม้อ กากๆ แล้วยังขาดมีด เขียง ตะแกรง เตาไฟ และยิ่งกึ่งไม้ที่หยางเซียงใช้เป็นพืนก็จุดแล้วคว้นโขมง แกรมยังให้เชื่อเพลิงในการหุงต้มต่ำมาก ทำให้เธอมีความต้องการที่จะผลิตถ่านไม้ขึ้นมาด้วย

จากนั้นพอย้อนกลับเข้าไปดูในบ้านก็ยิ่งขาดฟูกนอน ผ้าห่ม เสื้อผ้า และมุ้งกันยุง เพราะบ้านหลังนี้ตั้งอยู่ในบริเวณป่า ยุงจึงซุกซุ่มมาก โอกาสการเกิดโรคภัยก็สูงยิ่งขึ้นไปอีก โดยเฉพาะตอนที่เธอทำความสะอาดเนื้อตัวของหยางหมิง ยิ่งทำให้รู้เลยว่าการศึกษาสุขภาพอนามัยของพวกเขาแน่นต่ำเตี้ยเรี่ยดินเพียงใด

สนุ่ไม่มีให้ใช้ น้ำไม่มีให้อาบ ฟูก นอน ทRAY และหยากไย่เต็มบ้าน การที่พวกน้องๆ ที่เหลือยังไม่ป่วยหนักตามกันไปด้วยก็ถือว่ามิปาฏิหาริย์มากแล้วจริงๆ

ยังดีที่บ้านหลังนี้พอใช้ซุกหัวนอนได้ และหวังว่ามันจะอยู่ไปได้นาน จนพวกน้องชายโตพอจะใช้เรือวางแรงซ่อมแซมผนังและหลังคาได้

‘เอ...หรือจะย้ายที่อยู่ไปเลยดี’

กุ่มี่เอินเปลอเอามีอือบหน้า บัจจยหลายอย่างต้องใช้เงินทั้งนั้น!

หยางเซิงเห็นพีใหญ่เจียบเสียงไปแล้วจึงหันไปมอง และพบว่าตอนนี้ นางมีสีหน้าเคร่งเครียดดูไม่สู้ดีนักจึงถาม “พีใหญ่ ท่านคิดอะไรอยู่”

กุ่มี่เอินแทบจะละเมอตบออกไป “พีกำลังนึกถึงของใช้ในครัวเรือนที่เรา ควรซื้อ อย่างเครื่องนุ่งห่ม เครื่องปรุง และเชื้อเพลิงที่จำเป็นในชีวิต พียังไม่รู้ว่า เราควรจะไปหาที่ไหน...” ยิ่งกล่าวสีหน้าของกุ่มี่เอินก็ยิ่งมีตครึ้ม ก่อนจะพึมพำ ออกมา “ไม่มีเงิน...หรือต้องไปขโมย”

“ขโมย?”

“ไอ้ะ ไม่ใช่ๆ” เธอเพิ่งรู้สึกตัวว่าหยางเซิงนั่งอยู่ใกล้เธอมาก จึงเกรงว่า คำพูดพล่อยๆ ของเธอจะทำให้เด็กคนนี้เสียผู้เสียคนไป ทว่าอีกฝ่ายก็พลัน เปลี่ยนไปสงสัยเรื่องอื่นเสียก่อน

หยางเซิงถาม “อะไรคือเครื่องนุ่งห่ม เชื้อเพลิง...”

พีใหญ่ใช้คำที่เข้าใจยากเกินไปสำหรับเขา

“มันก็คือ...” กุ่มี่เอินได้แค่สาธยายองค์ประกอบของพวกมันไปที่ละอย่าง ก่อนจะบอก “ในหนึ่งครอบครัวควรมีพวกมันไว้ใช้เป็นที่พื้นฐาน นี่เป็นเรื่อง ปกติ”

หยางเซิงรับคำอย่างเข้าใจดี แต่เขาเองก็ไม่ว่าจะไปหาพวกมันมาได้ จากที่ไหน จึงลองแนะนำให้พีใหญ่คุยกับพี่รองดู

“ได้ ั้งเราจับปลาพวกนี้แล้วกลับบ้านกันเลย จะได้ดูว่าเล่นอะไรกับหยาง- จื่อตอนนี้แกะเจ้าอ้ออี่เทรินไปได้ก็เม็ตแล้ว” ปากบอกเช่นนั้น แต่เธอก็พอเอาได้

วันนี้คงจะได้เม็ตอ้ออี่เทรินไม่เพียงพอในการบริโภคหรอก เพราะมันแกะ ยากมากและมีปริมาณน้อยมาก สงสัยว่ามันอาจจะถูกลดระดับความสำคัญลง และกลายเป็นของที่นานๆ ครั้งถึงจะได้กินกัน

เมื่อไปถึงบ้านก็ไม่ผิดจากที่คาดนัก ขนาดหยางหมิงที่นอนชมอยู่ ก็ยัง พยายามขยับมือช่วยน้องแกะเปลือกดอกอ้ออี่เทรินออกเช่นกัน และเมื่อเห็นว่า

พีใหญ่กับน้องสามของเขากลับมาบ้านพร้อมตะกร้าใส่ปลา ก็ทำเอาเขาถึงกับ ตกตะลึงไปในทันที

หยางเซิงเห็นดังนั้นจึงได้วิ่งมานั่งลงข้างกายพีรอง พลังกล่าวยกย่อง พีใหญ่ให้เขาฟัง

“พีรอง ปลาที่พีใหญ่จับมาพร้อมกับข้า วันนี้นั้นนะ...” จากนั้นเขาจึง บรรยายถึงการก่อกินเพื่อใช้ดักจับปลาในลำธาร และรวมไปถึงการทำตะกร้า สาธิตจากใบหญ้านี้ ยิ่งคุยก็ยิ่งทำให้หยางหมิงพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

สักพักเมื่อการบรรยายจบลง หยางหมิงก็หันไปกล่าวกับกุ่มี่เอิน

“พีใหญ่ ขอขอบคุณท่านมาก”

กุ่มี่เอินโบกมือให้อย่างไม่ใส่ใจ “ขอบคุณอันใด พวกเราล้วนเป็นพี่น้อง กัน” ก่อนจะละจากการดูพวกเล่ฉวีทำงานมานั่งลงข้างๆ หยางเซิงพร้อมกับ หันไปถามหยางหมิง “ตอนนี้เจ้ายังถ่ายห้องเรียรตออยู่อีกหรือไม่ มาให้พี่ดู หน่อย”

ความซาบซึ้งในแวตตาของหยางหมิงพลันหายวับไป เขาเบิกตาโพลง ก่อนจะปฏิเสธเล็กน้อย “ไม่ๆ พีใหญ่ ท่านจะเปลื้องผ้าซ้ำอีกครั้งไม่ได้!” ความ อับยศที่พ่ราเลื่อนไปส่วนหนึ่งถูกชูดขึ้นมาใหม่ จนเขาแทบจะบ้าไปแล้วตอนนี้

“อ้อ เช่นนี้แสดงว่าเจ้าถ่ายห้องอีกแล้ว” กุ่มี่เอินดันเข้าไปจุมพิต จึงค่อยๆ อ้อมไปนั่งที่อีกด้าน ซึ่งเป็นที่ที่เธอเคยลงมือปฏิบัติการ

ตอนนี้หยางหมิงระแวงมากกว่าพีใหญ่คนนี้จะถลกกางเกงของเขาลง อีกครั้ง จึงพยายามจ้องมองทุกการเคลื่อนไหวของนางอย่างไม่คลาดสายตา พร้อมกับเอามือสะกิดไปทางหยางเซิงเพื่อบอกความนัย

ส่วนหยางเซิงที่ได้รับสัญญาณจากพีรองก็พลันนึกถึงเรื่องที่คุยไว้ได้ เขาจึงรีบกล่าวกับพีใหญ่ “พีใหญ่ ปกติเวลาพีรองถ่ายหนักก็มักจะยื่นช่วย ช่วย ทำความสะอาดนะ เพราะโดยปกติแล้วพีใหญ่ก็ไม่ได้ชอบทำงานแบบนี้ ฉะนั้น แล้ว...ท่านให้ข้ากลับมาทำหน้าที่นี้เหมือนเดิมเถอะนะ”

ปกติพีใหญ่มักจะเมียงตัวหลบออกไปเวลาที่พีรองทำที่นอนเประอะเมื่อน

จนเขาต้องทำหน้าที่ถอดเสื้อผ้าออกเพื่อเช็ดตัวพี่ชาย รวมไปถึงหน้าที่เช็ดถูสิ่งสกปรกอื่นๆ แทน

ไม่สิ...ประเด็นคือพี่ใหญ่กับพี่รองให้ความสำคัญเกี่ยวกับธรรมเนียมที่ชายหญิงไม่ควรชิตีใกล้กันจนเกินงาม แต่ไหนเวลานี้จู่ๆ พี่ใหญ่ถึงได้เปลี่ยนไป และยอมกลับคำเพื่อแหกกฎระหว่างพวกเขาทั้งสองลงได้เล่า

ครั้นเห็นการทำงานซ้ำๆ ของพวกหนุ่มน้อย เธอจึงอดไม่ได้ที่จะกระเซ้า “ก็แค่ต้องถกกางเกงลงเท่านั้นเอง ถ้าคิดมากเช่นนี้ให้พี่ใหญ่รับผิดชอบเจ้าดีหรือไม่ หรือไว้โตขึ้นพวกเจ้าถูกใจหญิงใด ก็เปิดกันให้พวกนางดู แล้วบังคับให้พวกนางแต่งกับเจ้าเสีย แค่นี้ก็ไม่ต้องนับว่าพี่ใหญ่ล่วงเกินเจ้า แล้วไปนับกันใหม่กับผู้ที่เจ้าหมายมาดเสียดีกว่า”

กุ่มี่เอินบอกปิดไปแบบซำๆ โดยพยายามอาศัยสกลลોકเด็กให้พวกเขาเห็นเรื่องนี้เป็นเรื่องตลกไปเสีย

แต่หยางหมิงกลับมองว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ และรู้สึกระคายหูกับถ้อยคำไม่สำรวมของพี่ใหญ่มากๆ

‘จะเป็นไปได้อย่างไรที่จู่ๆ พี่ใหญ่ก็กลายเป็นคนหยาบกร้านได้ถึงเพียงนี้ หรือว่านางจะป่วยไข้เช่นเดียวกับเขา?’ หยางหมิงได้แต่เก็บอากัปกริยาของพี่ใหญ่ที่แปลกประหลาดไว้ในใจ คงต้องสอบถามหยางเซิงให้ละเอียดว่าพี่ใหญ่เปลี่ยนไปตั้งแต่ตอนไหน

หรือนางจะเปลี่ยนไป...ตั้งแต่ตอนแรกที่นางกลับมาดูไข้เขา?

สายตากังขา หวาดระแวง และเกรงกลัวต่างๆ จากน้องชายทั้งสองคน ทำให้กุ่มี่เอินเพลอหัวเราะก่อนจะออกปากว่านางไม่ล้อเล่นแล้วก็ได้ จากนั้นจึงยอมถอยให้หยางเซิงเข้าไปทำงานแทน

เมื่อหยางหมิงสบายใจได้แล้ว เขาจึงคลายหัวคิ้วที่กดตลึงลงทันที ก่อนจะแสรังทำเป็นไม่สนใจนางอีกครั้ง

ลิ พี่สาวรู้ทันโรค

“พี่จะถามเจ้าแทน ตอนนี้ในปากของเจ้ารู้สึกเจ็บเพราะมีแผลบ้างหรือไม่”

ก่อนหน้านี้ระหว่างที่เธอกลับเข้าบ้านอีกครั้งพร้อมหยางเซิง เธอได้ถามเขาเกี่ยวกับอาการของหยางหมิงในช่วงนี้ไว้คร่าวๆ ดีที่เจ้าเด็กคนนี้ช่างสังเกต จึงเล่าว่าบางทีก็เห็นพี่รองชอบเอามือไปประคองแก้ม แสดงสีหน้าคล้ายเจ็บปวดอยู่บ่อยครั้ง พอมาพักหลังๆ ก็เริ่มไร้เรี่ยวแรง และถ่ายท้องหนักมาก จนเขายังกินอะไรแทบไม่ลง จากนั้นวันหนึ่งพอเขาตื่นมาอีกที...ก็แทบไม่มีแรงลุกออกจากเตียงแล้ว ซึ่งนั่นเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันสองวันนี้เอง

พอหยางหมิงได้ยินคำถาม ก็ปล้นหันกลับมามองพี่ใหญ่

เขานิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะยอมรับว่าเขามีแผลในปากจริง มันทั้งแสบทั้งร้อน จนในบางครั้งเขาก็รู้สึกได้ถึงรสเลือดที่อยู่ในปาก คาดว่ามันน่าจะไหลออกมาจากแผลตามร่องเหงือกของเขา

กูมีเงินจึงลองให้หยางหมิงอำปาก และพบว่าที่เหงือกมีสภาพบวมช้ำอย่างเห็นได้ชัด มีเลือดออกตามไรฟัน แถมตามร่องเหงือกยังมีบาดแผลเล็กๆ กระจายอยู่ประปราย

เธอมองเลยไปที่ดวงตาของเขาก็พบรอยเลือดซ้ำเล็กๆ ในเข้าตาด้วย พอเธอเลื่อนสายตามาที่จมูก มีเลือดกำเดาไหลค้างอยู่เล็กน้อย ทำให้ในโพรงจมูกยังมีเกล็ดเลือดที่แห้งกรังอุดตันอยู่บ้าง

กুমี่เอนสำรวจไปถึงตัวหยางเซิง เล่อฉวี และหยางจื่อ ซึ่งอาการยังแสดงออกมาไม่ชัด แต่พวกเขาก็มีลักษณะของโรคที่ใกล้เคียงกัน เธอจึงค่อนข้างแน่ใจว่าพวกเขามีโอกาสที่จะเป็น ‘โรคลักปิดลักเปิด’ สูงมาก เธอยังพยายามยืนยันด้วยตนเอง โดยการลองพลิกลิ้นแล้วไล่ไปตามร่องเหงือกและร่องฟัน จนรับรู้ได้ถึงรสเลือดขมปร่าอ่อนๆ ในโพรงปาก จึงรู้ลึกรู้จริงว่าร่างใหม่ในภพนี้ก็คงเป็นโรคเดียวกันไม่ผิดแน่

เธอไม่ค่อยแปลกใจที่อัตราการรอดชีวิตของเด็กๆ ในสมัยโบราณถึงได้ต่ำมาก ได้ยินมาว่าครอบครัวที่มีลูกหลานมากมาย จะมีอัตราการเติบโตเป็น คนวัยหนุ่มสาวเพียงหนึ่งในสามเท่านั้น ไม่ใช่เพียงเพราะขาดความรู้ในการดูแลเด็กที่ถูกต้อง พวกเขาขาดความรู้ในการจัดการโรคภัยและโรคระบาด รวมไปถึงความรู้ในการรักษาและดูแลสุขอนามัยที่ดีด้วย

“พี่เตาไวไม่ผิดจริงๆ” กুমี่เอนทำท่าโล่งอกทันที หลังจากผลสรุปที่เธอได้มันเริ่มลงลึก

ยังดีที่พวกเขาซึ่งรวมไปถึงร่างของเธอในตอนนี เป็นเพียงโรคจากการขาดวิตามินที่รักษาได้ไม่ยุ่งยากนัก เพียงแค่ปรับอาหารการกินในชีวิตประจำวันเท่านั้นเอง

เมื่อคิดได้ เธอจึงหันไปชี้แจงแก่พวกเด็กๆ

“จากนี้พวกเจ้าต้องไปเก็บผลเก๋าก็มากินทุกวัน อย่าได้ขาด หากว่าผ่านสัปดาห์หนึ่งแล้วแผลในปากของพวกเจ้ายังไม่หาย พี่ก็จะลองคิดหาวิธีอื่นดู”

หยางเซิงที่วันนี้ยังมีร่องรอยความประทับใจในวีรกรรมของกুমี่เอน ได้ฟังแล้วก็รีบตบปากรับคำอย่างไม่ติดขัดหรือสงสัยอะไร นอกจากหยางหมิงที่จู่ๆ ก็เกิดคำถามไคร้รู้ขึ้นมา

“พี่ใหญ่ ทำไมต้องเจาะจงเป็นเจ้าของลูกสีแดงๆ ที่ชื่อเก๋ากั้นด้วย”

กูมีเอ็นคิดว่าการเกิดคำถามนี้ แสดงว่าพวกเขายังไม่รู้จักโรคที่พวกเขา เป็นอยู่ จึงรีบอธิบาย “พวกเจ้าในตอนนี้เป็นโรคที่เกี่ยวกับการขาดสารอาหาร ที่จำเป็น อย่างการกินเนื้อที่เป็นโปร...เอ่อ...ประมาณว่ามีสรรพคุณที่เป็น ประโยชน์ต่อร่างกาย อย่างการเพิ่มพลังกำลัง หรือช่วยทำให้แผลหายเร็ว ส่วน พวกผักและผลไม้ก็จะมีสรรพคุณทางยาเหมือนสมุนไพร ที่ช่วยให้เลือดลม ไหลเวียน ช่วยบำรุงรักษาร่างกาย หรือป้องกันโรคมัยและโรคติดต่อกัน”

หยางเซิงหัวโวยเข้าใจอะไรได้เร็ว จึงรีบเอ่ยแทรกความเห็นขึ้นมา “แสดง ว่าผลเท่านี้ก็รักษาโรคนี้ได้?”

กูมีเอ็นหันไปยิ้มให้เขาพลาญพักหน้า “เจ้าเข้าใจถูกแล้ว มันมีสรรพคุณ ทางยาที่เรียกว่า ‘วิตามินซี’ สูงมาก ซึ่งโรคที่พี่รองเจ้าเป็นนี้ต้องรักษาด้วยการ กินผลไม้แห้งและถึงจะหายดีได้”

หยางหมิงที่นั่งเฝ้ามาตลอดพลันเอ่ยถามขึ้น “แล้วโรคนี้มีชื่ออะไร หรือ?”

กูมีเอ็นกล่าวตอบ “ไฮวเสี่ยปั้ง⁶ เป็นโรคที่พวกนักเดินเรือสมุทรมักจะ เป็นกัน...” เมื่อเห็นว่าหยางหมิงหรือตามองเธออย่างคั่นหาอะไรบางอย่าง ทำให้ สัมผัสที่ทักของเธอร้องบอกให้เธอรีบหาเหตุผลมาบังหน้า “พี่ไปแถวท่าเรือแล้ว ได้ยินเรื่องนี้มา คิดว่าคงไม่ได้ฟังมาผิดหรอก”

จากนั้นเธอก็ไม่ได้พูดต่อให้มากความ กับเด็กฉลาดๆ และช่างสังเกต แบบหยางหมิงนั้น บางทีการเผยอะไรออกมามากเกินไปก็อาจทำให้เกิด ช่องโหว่ในคำพูดของเธอ จนกระทั่งเปลือยหลุดพูดในสิ่งที่ไม่ควรพูดออกไป ก็เป็นไปได้

จากนั้นน้องสี่และน้องห้าก็ออกไปหาผลเท่าก็มาเพิ่ม แต่ด้วยกลัวว่ามัน จะหมดไปเสียก่อน เธอจึงตั้งกฎไว้ว่าหนึ่งวันไม่ควรเด็ดมากินเกินครึ่งตะกร้า ตอนเย็นไฟที่ก่อขึ้นใหม่ยังมีขนาดเล็กเท่าเดิม กว่าพวกเธอจะย่างปลา

⁶ ไฮวเสี่ยปั้ง คือโรคคลักปิดลักเปิด

ได้หนึ่งตัว ต้องผ่านกระบวนการขอดเกล็ดปลาและควักไส้ก่อน ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้ทำให้พวกเด็กๆ ที่นั่งมองการทำอย่างชำนาญของเธอ ต่างก็พากันห่อปากโห่ร้องด้วยความตื่นเต้น

“พีใหญ่เก่งจังเลย”

หยางเซิงเป็นลูกมือและยังมีความจำที่ดีมาก เขาดูเธอทำเสร็จไปหนึ่งตัว ก็ลงมือเริ่มขอดเกล็ดปลาและควักไส้ตามเธอแบบไม่ลังเลเลยสักนิด

ทว่าเพียงเสียบไม้แล้ววางแบบเป็นตัวๆ น่าจะสุกไม่ถึงเนื้อใน แต่ถ้าจะให้แลชิ้นเสียบก็น่าจะละ เพราะเนื้อปลาเมื่อสุกแล้วจะยุ่ยง่ายมาก หากจะเปลี่ยนวิธีมาใช้หม้อแทนก็คงไม่ต่างจากการทอดปลา ถ้าเพียงพวกเธอไม่ขาดน้ำมันที่จะใช้ทอดนะเนะ

สุดท้ายจึงตัดสินใจเสียบปลาทั้งตัวแล้วปักไว้บนพื้นรอบกองไฟ โดยใช้เวลาอันไพศาลๆ เพื่อให้ข้างในสุกก่อน จนเห็นหนังปลาออกสีคาราเมล เธอจึงเริ่มแกะหนังออกเพื่อตรวจสอบความสุกของเนื้อข้างใน ก่อนจะเริ่มแบ่งสองตัวแรกให้พวกน้องเล็กเอาไปกินกันก่อน

“อวยย่อ!” พวกแก้มของหยางจื่อปองและมีลีลันขึ้น เขาพูดไปพลางเคี้ยวเนื้อปลาตุ๋นๆ ไปพลางชวนให้เธอนึกอยากหยิกแก้มเข้าขึ้นมา

ความสดของปลาทำให้น้ำของมันหวานเอามากๆ ขณะที่ความหิวทำให้พวกเด็กๆ ไม่ถือสาว่ามันจะสุกหรือดิบ ไม่ว่าจะอะไรที่เข้ามาในปากก็ล้วนเป็นรสชาติชั้นเลิศที่หาไม่ได้แล้วสำหรับพวกเขา

แต่เมื่อกুমี่เอินเห็นน้องๆ เริ่มที่จะเหาะไปถึงส่วนของหัวปลา เธอก็รีบร้องห้าม “อย่ากินต่อ อาหารยังกึ่งสุกกึ่งดิบ คงไม่แคล้วพวกพยาธิจะถามหาแน่ๆ”

เด็กๆ ที่นี้ไม่มีความรู้เรื่องหลักสุขอนามัยเลย ตอนที่ใช้มือหยิบจับอาหารเช่นผลเก๋าก็ พวกเขาเพียงเอามือที่สกปรกอยู่แล้วเช็ดกับเสื้อที่สกปรกซ้ำ จากนั้นก็หยิบเอาของกินเข้าปากทันที

กুমี่เอินปลั่งลุ่มใจ เธอรู้ลึกว่าต่อให้พวกเขาหายจากโรคลัทธิปิดลักเปิด

ได้ ทว่าสุดท้าย...ก็คงจะหนีไม่พ้นจากการป่วยด้วยโรคท้องร่วงแน่ๆ

ในยุคของกูมีเอ็นมีบทความเกี่ยวกับโรคที่เกิดจากอาหาร เธอเคยนำข้อมูลไปใส่ในรายงานเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือให้ฝ่ายลงโฆษณา ซึ่งมันสามารถใช้เสริมสร้างภาพลักษณ์องค์กรต่อไปได้

เป็นเรื่องที่หลายๆ คนมองข้ามเรื่องเล็กในชีวิตประจำวันนี้ไป ทั้งที่ประเทศด้อยพัฒนามีเด็กแรกเกิดจนถึงห้าปี พวกมันป่วยตายด้วยโรคท้องร่วงเป็นพันล้านคน แม้แต่ประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศ ก็ยังมีสถิติของผู้เสียชีวิตเหยียบหมื่นคน

นั่นอาจเป็นเพราะคุณนั้นมีแหล่งบ่มเพาะเชื้อโรคมกเกินไป ซึ่งมันอาจเกิดจากแหล่งน้ำ อากาศ และดินที่มีการปนเปื้อนสารเคมีในชีวิตประจำวัน กระทั่งมันลามไปถึงพวกสัตว์หรือพืชซึ่งก็ป่วยหลังได้รับการปนเปื้อนเหล่านั้น จนพวกมันถูกขนส่งมาในฐานะอาหาร ซึ่งโดยปกติแล้วก็มักจะถูกเก็บอยู่ในอุณหภูมิที่เหมาะสมสำหรับการเจริญเติบโตของเชื้อโรคอย่างพอดีด้วย จึงค่อนข้างเป็นไปได้ยากที่การรักษาอนามัยจะได้ผลทั้งหมด แต่ก็ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย

แม้ว่าดินฟ้าอากาศของในยุคโบราณจะไม่มีสารเคมี ก๊าซพิษ และอื่นๆ แต่ของสกปรกก็ยังมียู่ทั่วไป อย่างการทำมาสะอาดร่างกายและชำระล้างสิ่งปฏิภูลก็น่าจะยังถูกละเลยอยู่บ้าง

เมื่อคิดแล้วก็อดไม่ได้ที่จะลั้งสอน “น้ำที่เราเอามาทำใจก็ยิ่งเหลืออยู่ เอามาล้างมือให้สะอาดก่อนไปหยิบจับอาหาร นี่เป็นกฎที่เข้มงวด ไม่อย่างนั้นพวกเจ้าจะป่วยอีกได้”

กูมีเอ็นทำหน้าที่จริงจังตอนที่ออกคำสั่งกับพวกน้องๆ ทั้งหมด เมื่อหยางเซิงไต้ยินว่าพี่ใหญ่บอกให้เอาน้ำมา จึงวิ่งไปหิ้วถังใส่น้ำมาให้น้องๆ ใช้ล้างมืออย่างว่าง่ายโดยไม่คิดตั้งคำถาม

กูมีเอ็นเน้นย้ำเรื่องการล้างมือให้สะอาดก่อนกินอาหาร อีกทั้งอาหารที่จะกินต้องผ่านการปรุงให้สุกดี และต้องดูด้วยว่าไม่มีแมลงมาไต่ตอมอาหาร ทั้งยังพูดไปจนถึงเรื่องการดูแลความสะอาดของภาชนะที่จะใช้รองอาหาร

อีกด้วย

ต่อไปก็เรื่องหัวปลา เธอไม่ได้คัดค้านพวกเขาว่าห้ามกินตลอดไป เพียงแต่หวังว่าส่วนหัวอาจจะยังไม่สุก และยังไม่สะอาดเพียงพอที่จะนำมากิน ณ ตอนนี้

สมัยก่อนเธอเคยได้ข่าวของเด็กที่ป่วยจากพยาธิตัวดีตื่นสมอง เหตุเพราะตามใจปากจากการกินอาหารกึ่งสุกกึ่งดิบ รวมไปถึงพยาธิตัวนี้เคยถูกกรมควบคุมโรคตรวจพบว่ามันมักจะอยู่ในส่วนของหัวปลา นอกจากนี้เธอเคยพบหน่วยแพทย์อาสาตามชนบท ที่ได้เดินทางผ่านหมู่บ้านที่เธอกับเพื่อนๆ ลงพื้นที่วิจัยพอดี มีการพูดคุยเรื่องของพยาธิ และจัดแสดงภาพของพยาธิตัวน้อยราวกับหนอน ที่พวกเขาตีบออกมาจากเนื้อปลาสดๆ ที่ใช้เลี้ยงในหมู่บ้านนั้นด้วย ความสยองขณะที่พยาธินั้นโผล่ออกมาจากหัวปลาที่พวกเธอกินไปเมื่อวันก่อน จนบัดนี้ก็ยังคงเด่นชัดอยู่ในความทรงจำของเธอ

“จากนี้...ต่อให้หัวโชนอย่างไรก็ต้องให้ทุกส่วนสุกดีก่อน!” เธอหันไปกล่าวกับหยางเซิงที่กำลังย่างปลาที่เหลือ พลางลูบแขนที่ขนลุกชูจากภาพของพยาธิในความทรงจำ

พอพี่ใหญ่บอกเสียงแข็งมาเช่นนั้นแล้ว หยางเซิงจึงเชื่อฟังโดยไม่กล้าถามเหตุผลต่อ

เขาพยักหน้า “ได้ เชื่อมือข้าได้เลย”

กุมี่เอินจึงปล่อยให้เขาทำไป และหันมาสนใจพวกเด็กๆ ที่กำลังเจริญอาหารกันดี จึงพลอยมีความสุขที่ได้เห็นรอยยิ้มของพวกเขาประดับอยู่บนใบหน้า

อดนึกถึงก่อนหน้าที่เธอเห็นแต่ความสิ้นหวังและความทรมานของพวกเขาปรากฏอยู่บนใบหน้าเล็กๆ นี้ ซึ่งเธอไม่ปรารถนาที่จะเห็นอีกต่อไป...

หยางเซิงเห็นว่าพี่ใหญ่ยังบ้ายเมียงไม่ยอมกิน เอาแต่สละให้เขากับพวกน้องๆ ได้กินก่อน จึงใส่ใจที่จะย่างปลาตัวใหม่และยกตัวใหญ่ที่สุดนี้ให้พี่ใหญ่ได้กินด้วย

“พี่ใหญ่ อันนี้ของพี่” หยางเซิงพูดพลางยื่นปลาอีกตัวให้เธอ แต่กูมีเอินกลับปลักมือของเขาก่อน

เธอหันไปมองน้องเล็กทั้งสองสลัดกับปลา ครั่งพอเห็นว่าพวกเขาเริ่มที่จะอิมแล้ว ก็อดนึกไปถึงหยางเซิงที่แม่จะโตกว่าพวกเขา ทว่ากลับกินปลาเพียงแค่ครึ่งตัวเท่านั้น แล้วนี่เขาจะไปอิมได้อย่างไร แถมยังมีหยางหมิงอีกคนที่บอกให้ย่างปลาเพียงครึ่งตัวให้เขาด้วย

กูมีเอินจึงกล่าวกับหยางเซิง “เจ้ากินตัวนี้ไปเลย เดี่ยวพี่จะไปเอาปลาตัวอื่นๆ มาเพิ่มให้ ไม่ต้องอดทนหิวเพราะกลัวอาหารไม่พอหรอก”

ครั้นเห็นว่าพี่ใหญ่จะลุกไปเอาปลาที่ริมลำธาร หยางเซิงก็ขมวดคิ้วพลางกล่าวอย่างไม่เห็นด้วย “พี่ใหญ่ อีกประมาณครึ่งชั่วโมงตะวันก็จะตกดินแล้ว มันอันตรายนะ”

“น่าๆ พี่จะรีบไปรีบกลับ ไม่ต้องห่วง แต่ถ้าเจ้ายังลังเลไม่กล้ากินสัก ก็เอาปลาตัวนี้ไปให้พี่รองของเจ้าช่วยกันกิน จะได้ทำให้เขาหายป่วยไวๆ ด้วยแล้วเดี๋ยวพี่ค่อยฝากท้องกับปลาที่จับมาใหม่เอง”

เธอไม่รอให้หยางเซิงคัดค้านต่อ ก็รีบฉวยเอาตะกร้าที่สานจากใบเปาะเฌาก็ แล้วรีบวิ่งเข้าไปในป่า โดยไม่สนใจเสียงโวยวายของหยางเซิงที่ตั้งไล่หลังเธอมา

กูมีเอินเดินออกมาไกลแล้วก็ยิ้มซ้ำ

‘ถ้าให้นิยามดูใหม่ นอกจากหยางเซิงจะเป็นเด็กใจกล้าและมีความรับผิดชอบแล้ว ก็คงต้องเพิ่มความซึ่เป็นห่วงเข้าไปในลิสต์ด้วย’

ถึงกระนั้นน้ำใจของเด็กน้อยก็กระตุ้นศักดิ์ศรีพี่สาวอายุใกล้สามสิบอย่างเธอให้ต้องลุกเป็นไฟ และคิดว่าต้องพยายามให้ดีกว่านี้

กูมีเอินมองท้องฟ้าแล้วก็คิดเปลี่ยนเรื่อง ตอนนี้เธอสมควรรีบไปแล้ว รีบกลับบ้านจะดีกว่า ท้องฟ้าแถวชนบทหรือในป่ามักจะมีดครี๊มเร็วกันทั้งนั้น ขณะที่เธอยังไม่มีแสงไฟช่วยนำทาง ก็ไม่ควรที่จะชะล่าใจเกินไป

ริมลำธาร

กูมีเอินเดินลุยน้ำไปดูปลาที่เหลืออยู่ ก่อนจะเลือกตัวที่ไม่ใหญ่ไม่เล็ก มาสองสามตัว นอกเหนือจากนั้นที่เป็นปลาตัวใหญ่ เธอเหลือเก็บไว้ให้พวกน้องๆ ได้ย่างกินในวันอื่น

ครอบครัวนี้คงต้องพึ่งพาปลาเป็นอาหารหลักไปก่อน เดิมทีเธอมีความคิดที่จะล่าสัตว์อยู่บ้าง แต่ติดขัดที่เธอเองไม่ใช่นักเดินป่าตัวยง ยิ่งเธอไม่ใช่ นายพรานผู้ชำนาญการ โดยปกติชีวิตเธอก็ได้แต่พึ่งพาร้านซูเปอร์มาร์เกต ที่จัดหาเนื้อสัตว์มาจำหน่ายให้เธอและประชาชนชาวจีนในเมืองบริโศคกันทั้งนั้น

กูมีเอินถอนหายใจ เธอเริ่มคิดถึงโลกโน้นนิดหน่อย ไม่ใช่เรื่องสนุกเลย ที่ต้องมาเริ่มต้นอยู่ในโลกอื่นที่ไม่มีแม้แต่หลอดไฟนีออนและเตาแก๊ส แธมเธอยังเป็นผู้เสพติดการใช้อินเทอร์เน็ต มีซีรีส์ที่ยังตามดู และไหนจะยังมีนิยายที่ยังคงรอเล่มจบ ซึ่งต่อไปนี่เธอก็คงไม่มีวันรู้ตอนจบของคู่พระนางในนิยายเล่มนั้นว่าจะวิ่งสวนกันไปมาอีกนานหรือไม่ ถึงจะได้ลงเอยกันในที่สุด⁷

จ๋อม!

เพราะกำลังเหม่อลอย จนเธอทำให้ปลาที่อยู่ในมือเธอหลุดไปเสียได้ ตอนนี้ท้องฟ้าเริ่มปรากฏเป็นสีส้มแล้ว หากยังซักช้าเธออาจจะหลงป่าในตอนกลางคืนก็เป็นได้

กูมีเอินมองหาปลาที่หลุดมือไปในบริเวณที่ทำกับดักของเธอ ซึ่งตอนนั้นเองที่ดวงตาของเธอก็สบเข้ากับเงาสะท้อนที่อยู่ใต้น้ำ

กูมีเอินผงะไป เธอเหมือนจะเพิ่งนึกได้ว่าตนนั้น... ลืมสำรวจใบหน้าของร่างใหม่นี้ไปเสียสนิท!

เมื่อมองดูเงาบนผิวน้ำตรงหน้าแล้วก็ชวนให้ประหลาดใจ เพราะร่างใหม่ของเธอนี้แทบจะเกาะรายละเอียดจากใบหน้าของเธอสมัยเป็นเด็กประถมออกมาทุกกระเบียดนิ้ว มีน่าเล่า เธอถึงไม่รู้ลึกลับว่ามีแรงต้านจากจิตใต้สำนึกในการ

⁷ จากนิยายเรื่อง *ท่านประมุข (มาร) ล่ารัก* ของ Riordan

สวมร่างใหม่นี้

นั่นเป็นเพราะตั้งแต่เด็กจนโต ไม่ว่าเพื่อนสมัยประถม มัธยม หรือมหาลัย ทุกคนล้วนทักเธอเป็นเสียงเดียวกันว่าเธอไม่เคยเปลี่ยนไปเลย รวากับใบหน้าที่เธอถูกหยุดเวลาไว้ตั้งแต่ประถมแล้ว มีเพียงการเปลี่ยนแปลงเดียวคือใบหน้าที่ขยายตามร่างกายที่ค่อยๆ เจริญเติบโตตามวัย

‘อ้อ คงเพราะมัวแต่สนใจเรื่องของปากท้อง จึงเพิ่งมาอะใจเอาป่านนี้’ กุ่มี่เอนลูบใบหน้าหลงหัวเราะ

ในหน้าที่ที่สวมองเต็มไปด้วยคำว่า ‘หิว’ และเส้นประสาทที่บ่งบอกว่าร่างกายกำลังขาดเจ็บ เวลานั้นต่อให้ใบหน้าที่เธอมีขึ้นหนักติดอยู่ ก็ยังจะถูกจัดความสำคัญลงมาเป็นเรื่องรองอยู่ดี

‘จะว่าไป ทำไมเรามาที่นี่ หรือว่าเราตายแล้ว’ กุ่มี่เอนครุ่นคิดต่อขณะที่มีมือก็สาละวนอยู่กับการความหยาปลา จนกระทั่งเธอจับปลาที่หลุดออกจากมือเธอแล้วเอามาใส่ไว้ในตะกร้า เธอจึงใช้ช่วงเวลาเดินกลับบ้านค่อยๆ นึกย้อนกลับไป

‘หวังว่าสวมองจะไม่ได้ลบเอาช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิตฉันไปหรอกนะ’ กุ่มี่เอนเริ่มที่จะเครียด

ในความทรงจำสุดท้าย เธอจำได้ว่ากำลังกลับจากงานเลี้ยงสังสรรค์ของบริษัท ขณะที่คิดลั้งแล้วว่าโบกแท็กซี่กลับบ้าน หรือขอติดรถของเพื่อนร่วมงานไปลงที่กลางทาง

ตอนนั้นเหมือนมีอะไรบางอย่างเรียกความสนใจเธอไป จนเหลือบไปเห็นอะไรบางอย่างที่อยู่กลางถนน...

“แต่ตอนนั้นเราเห็นอะไร”

พอคิดถึงตรงนี้สวมองก็พลันปวดระบม

แต่ไม่ว่าเธอจะเห็นอะไร สุดท้าย...เธอก็ไปยืนอยู่กลางถนน และถูกรถพอร์ชสีเทาคันบุหรีพุ่งเสยขึ้นฟ้าไป ต่อจากนั้นสวมองของเธอก็เต็มไปด้วยคำถามมากมาย

ทั้งที่มันชนแรงออกขนาดนั้น แต่เธอเพียงแค่วูบไป สติของเธอช่วงหนึ่ง ดันตื่นมาได้ยินเสียงพูดคุยที่ตัดสินความเป็นความตายจากหมอกับใครสักคน ว่าไม่สามารถช่วยเธอได้ เพราะสมองของเธอตายแล้ว ทั้งอวัยวะภายในยังเสียหายยับเยิน และต่อจากนั้นก็ยังมีสารพัดคำพูดที่แสนน่ากลัว จนเธอแทบไม่กล้าจินตนาการถึงสภาพร่างกายที่กำลังเป็นอยู่ในตอนนั้น

‘หากสมองตาย...ทำไมเธอถึงยังได้ยินสิ่งที่พวกเขาพูดคุยกัน’

‘กูมีเอ็นพีงนี่ก็ขอสงสัยนี้ได้’

‘แม่แต่โลกหลังความตายฉันก็ไม่ได้ไป และถ้าเหมือนนิยายญี่ปุ่นที่เคยอ่าน ก็น่าจะมีพระเจ้าออกมามอบสิทธิพิเศษของนักเดินทางข้ามโลกอย่างฉันด้วยนี่นา แต่นี่ไม่มีอะไรเลย ไม่มีใครมาบอกฉันเลยว่าทำไมจู่ๆ ฉันถึงได้มาโผล่ที่นี่ นี่มันบ้ามาก!’

ในใจของกุ่มี่เอ็นได้แต่สาปแช่งสวรรค์

ที่นั่นเหมือนยุคจินโบราณในโลกของเธอก็จริง เพียงแต่ชื่อสถานที่และชื่อผู้ปกครองแผ่นดินคนปัจจุบัน ที่เธอได้ยินตอนมาถึงที่นั่นใหม่ๆ กลับไม่โผล่ขึ้นมาในความทรงจำทางประวัติศาสตร์โลกเดิมของเธอเลย

ใช่แล้ว นี่ไม่ใช่การย้อนอดีต...แต่เป็นการข้ามมิติไปแล้วจริงๆ!

“พีใหญ่!”

หยางเซิงวิ่งมาเจอกุ่มี่เอ็นที่กลางทางพอดี สีหน้ากลับปรากฏแววโล่งอก

“พีใหญ่ไม่ควรออกมาคนเดียว!” เขาตำหนินาง

ตอนที่หยางเซิงเดินคอตกเข้าไปส่งปลาย่างให้หยางหมิง เขาก็โดนพี่ชายตำหนิเรื่องที่ปล่อยให้พีใหญ่ที่เป็นผู้หญิงอ่อนแอออกมารับผิดชอบดูแลบ้านและพวกน้องๆ ทั้งที่นางก็มีเรี่ยวแรงน้อยกว่าเขาแท้ๆ เพราะฉะนั้นตอนนี้ทั้งบ้านมีเขาเป็นแรงงานผู้ชายคนเดียวที่พึ่งพาได้ ก็อย่าได้ไปสร้างความลำบากหรือไปพึ่งพิงพีใหญ่มากนัก

พอเห็นแววตาขุ่นเคืองของหยางเซิง กุ่มี่เอ็นก็ทำได้เพียงส่งยิ้มอ่อนใจ “พีเข้าใจแล้ว ตอนใกล้มืดจะไม่ออกมาคนเดียวอีก”

“นั่นหมายถึงเวลาอื่นพีใหญ่จะออกไปคนเดียว!?” หยางเซิงไม่โง่ พอ ฟังออกว่าพีใหญ่กำลังเล่นลึนกับเขา เพราะเรื่องแบบนี้พีรองเองก็ถนัดนัก!

“เจ้านี่มัน...” กุ่มมีเอ็นถอนหายใจอย่างจำนน คิดไปว่าไม่ควรต่อล้อ ต่อเถียงกับเขาจะดีกว่า เด็กคนนี้นี่ฉลาดจริงๆ ด้วย

หยางเซิงเห็นพีใหญ่ไม่ตอบรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธ จึงแน่ใจแล้วว่านางต้อง ทำอีกแน่ เขาตรงไปแย่งตะกร้ามาถือไว้ก่อน ในขณะที่นัยน์ตาทั้งสองส่องเค้า อันตราย “พีใหญ่”

กุ่มมีเอ็นได้แต่โบกธงยอมแพ้

แย่จริง ไม่คิดว่าเธอจะมาแพ้ทางเด็กเสียได้ ทั้งที่ตัวเองก็เป็นผู้ใหญ่ ขนาดนี้แล้ว แต่กลับต้องมาถูกเด็กสั่งสอนไม่ให้ออกไปเที่ยวเถลไถลก่อน คำมืดเสียได้

ในตอนนั้นกุ่มมีเอ็นรู้สึกถึงบาดแผลภายในที่มีเลือดไหลซึมๆ เพราะ คักดีศรีความเป็นผู้ใหญ่มักถูกรีดลงบนหัวใจของเธอแล้ว

A woman with dark hair styled in two buns, wearing a white kimono with a dark obi and a long white cape. She is holding a small branch of cherry blossoms. The background is a soft, light-colored scene with cherry blossom branches and falling petals.

ห้า

พี่สาวฝันประหลาด

น้องชายคนที่สามถึงขนาดเจ้ากี้เจ้าการบังคับให้เธอกินปลาทั้งตัว นี่ถ้ามันไม่ทำให้อึดท้อง เธอก็คงต้องอึดน้ำใจของเขาจนล้นออกมานอกอก

ทั้งหยางเซิง เล่อฉวี และหยางจื้อ ต่างมาพะเน้าพะนออยู่รอบตัวเธอ กลิ่นอายแห่งความสุขก็ล้นปรี่แม้ในยามยาก ทำให้เธอรู้สึกตื่นตันและรู้สึกผูกพันแปลกๆ อย่างบอกไม่ถูกว่าการมีพี่น้องจริงๆ จะทำให้รู้สึกดีเช่นนี้หรือไม่ เพราะแต่เดิมเธอนั้นเคยชินกับการเป็นลูกสาวคนเดียวเสียแล้ว

กุม്മ์เอนเหม่อมองท้องฟ้าที่มีดสนิทจนเห็นดวงจันทร์และดวงดาว เป็นแสงสว่างเดียวสำหรับคนที่นี่ ในยุคโบราณนี้เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพราะเพียงแคเธอเดินกลับมา นั่งรอปลาที่揚งสุกได้ไม่นาน ดวงจันทร์ก็ลอยเด่นขึ้นมาแทนที่ดวงอาทิตย์เสียแล้ว ตอนนีเธอพอเข้าใจแล้วว่าทำไมพวกเขาถึงได้กังวลกันนัก หลังจากเธอประกาศว่าจะไปเดินในป่าตอนใกล้ค่ำเช่นนั้น

อันตราย...เธอต้องจดจำไว้ว่าช่วงเวลาที่ท้องฟ้าขึ้นสีแบบไหน คือเวลาที่เธอจะต้องกลับเข้าบ้านแล้ว ในป่าเช่นนี้การคลำหาทางกลับบ้านนั้น ยากยิ่งกว่าตอนเธอเดินปร้อกลับบ้านช่วงหลังเลิกงานเสียอีก

อนิจจา ถ้าเป็นสมัยก่อนหน้าที่เธอไปทริปเดินป่า เธอยังมีไฟฉายกับ

นักเดินป่าคอยนำทาง ก็ไม่ต้องกลัวไปว่าจะหลง แต่ถ้าเป็นตอนนี้...เธอคงได้แต่นอนกอดตัวเองกันหนาวตายกลางป่า พลังร่อแผ่ซึ้งพ่นกับสัตว์ป่าที่ออกหากินในยามกลางคืนเท่านั้น จนกว่าจะถึงเวลาเช้าจึงจะมองเห็นทางกลับบ้านได้ชัด

“ถ้ามีเทียนให้ใช้สักหน่อยก็คงดี” กูมีเอินเพิ่มพ้ำ

แต่ตอนนั้นนอกจากจะไม่มีเงินซื้อ เธอยังรู้ว่าเทียนนั้นถือเป็นของแพงต่อให้ตามบ้านเรือนมีใช้ก็ต้องใช้อย่างถนอมยิ่ง

ช่วงกลางคืนไม่มีกิจกรรมอะไรให้ทำนอกจากที่เธอต้องออกไปยืนรอข้างนอก เพื่อให้หยางเซิงเซ็ดตัวหยางหมิงให้เสริ้จลั๊กพักก่อน เขาจึงจะเดินออกมาตามให้เธอกลับเข้าไปจัดที่หลับที่นอนได้

สงสัยว่าเรื่องเมื่อกลางวันเธอคงจะรังเกียจหยางหมิงมากเกินไปหน่อย จึงทำให้เขานึกหวาดระแวง จนเธอเองต้องมาลำบากในภายหลังอย่างนี้

พอพวกเขาล้มตัวลงนอน จู่ๆ เธอก็รู้สึกคันจนต้องเกาแขนขา นอกจากหยางหมิงที่เนื้อตัวสะอาดแล้ว...พวกเธอล่ะ

“ไม่เห็นियตัวกันหรือ”

กูมีเอินเปรยขึ้นมา จริงๆ แล้วเธออยากถามว่า ‘ปกติก่อนนอนพวกเราไม่อาบน้ำกันก่อนหรือ’ แต่ถ้าถามแบบนี้จะเป็นการชี้เป้าตัวเองว่าทำไมถึงจำกิจวัตรประจำวันของบ้านเราไม่ได้

แต่พอลมหนาวพัดโฉบมาระลอกหนึ่ง ถึงได้รู้ว่าตนเองพูดจาโง่เขลามาก อากาศตอนกลางคืนหนาวขนาดนี้ ไม่มีเครื่องทำน้ำอุ่นหรือไฟฟ้าไว้ต้มน้ำร้อน หากจะตักน้ำมาอาบน้ำตอนนี้ ก็คงจะเป็นน้ำที่เย็นไม่ต่างจากน้ำแข็ง และถ้าต้องอาบน้ำแบบนี้ ก็เท่ากับหาเรื่องให้ตนเองป่วยไข้แน่สิ

“อ๊ะ! พี่ใหญ่ ข้าลืมไปว่าท่านบาดเจ็บอยู่”

หยางเซิงไม่ได้คิดมากกับคำถามนั้นของพี่ใหญ่ เพราะเขาจำได้ว่านางบาดเจ็บอยู่และอาจทนแสบแผลไม่ได้

เขามองไปตามแขนของพี่ใหญ่ที่เต็มไปด้วยรอยขีดข่วนและแผลถลอก

ที่แห่งสนิทแล้ว ด้วยความที่ก่อนหน้านี้ตัวนางเบื่อนดินและฝุ่น จึงทำให้มัน
กลบรอยแผลที่ควรปรากฏให้หายไปหลายส่วน แต่พอหลังจากไปจับปลา
ที่ลำธาร ทำให้น้ำชะล้างรอยเบื่อนจนบาดแผลพล้นปรากฏขึ้น

ตอนนี้ไม่ต้องเพ่งมองดูก็รู้แล้วว่าพีใหญ่บาดเจ็บหนักเอากการ
แต่ความจริงก็มีเอนเองก็ลืมไปแล้วว่าตนบาดเจ็บอยู่ เพราะเธอไม่ค่อย
รู้สึกแสบแผลเท่าใดนัก

ทว่าหยางหมิงพอได้ยินคำของหยางเซิงก็ขมวดคิ้ว เขาหันมามองสำรวจ
พีใหญ่ ซึ่งพอดีที่ร่างของนางยืนอยู่ตรงจุดที่แสงจันทร์ลอดผ่านหลังคาที่เป็น
รูโหว่ลงมาพอดี ทำให้ร่างเล็กและพอมแห่งนั้นดูโดดเด่นจนเห็นรายละเอียด
บนตัวนางได้ทุกกระเบียดนิ้ว

หยางหมิงเห็นแล้วก็ตกใจ พีใหญ่ของเขาบาดเจ็บไม่น้อยเลย เดิมที่เขา
คิดว่าอาจเป็นเพราะนางเที่ยวไปปีนปายหาของจนตกลงมาจากต้นไม้ หรือเดิน
ลุยน้ำหาลาแล้วสะดุดล้ม ไมสิ พอเขาได้สังเกตเห็นหน้าและแขนที่เริ่มปรากฏ
รอยฟกช้ำแล้ว นี่น่าจะเป็นรอยจากการถูกรุมทำร้ายเสียมากกว่า!

เมื่อเห็นดังนั้นแล้วหยางหมิงก็ได้แต่กัดฟันขมอารมณ์โกรธที่พุ่งพล่าน
ขึ้นมา

เขาไม่น่าล้มป่วยเสียตอนนั้นเลย ลำบากพีใหญ่ที่ตัวเล็กกว่าเขาคีบหนึ่ง
ให้ต้องมาถูกผู้คนข่มเหงรังแกเช่นนี้ ขนาดว่านางบาดเจ็บปานนี้ก็ยังไม่ปรึกษา
ร้องให้ออกมาเช่นเคย แต่กลับพยายามเอาชนะความขลาดเขลาแล้วเดินหน้า
ต่อ เพื่อให้พวกเขาได้อึดท้องในวันนี้อ่างเข้มแข็งยิ่งนัก

ความรู้สึกผิดแต่เดิมยิ่งทับถมจนเขาไม่อาจสบตากับอีกฝ่ายได้อย่าง
เต็มตา

ได้ยินจากหยางเซิงก่อนหน้านี้ว่าพีใหญ่ออกไปจับปลาเพิ่มที่ลำธาร
เพราะเห็นพวกเขายังกินไม่อิ่ม ทั้งๆ ที่นางเองก็ยังไม่ได้กินเลยสักตัว แต่
ทั้งอย่างนั้นในหัวงำหนึ่งของนางกลับนึกถึงแต่คนอื่นแทนที่จะเป็นตนเอง เขา
ถึงได้ลุกขึ้นมาต่อว่าหยางเซิง และรีบสั่งให้ไปตามนางกลับมาบ้านก่อนจะเกิด

อันตรายนขึ้นในปายามกลางคืน

รู้สึกผิดเหลือเกิน การกระทำของนางยิ่งทำให้รู้สึกผิดจนไม่อาจได้รับการอภัย

และยังไม่คิดว่านางจะबाटเจ็บจากที่อื่นด้วย เหตุนี้เองที่ทำให้หยางหมิงโกรธจนผลอกามือทั้งสองข้างเสียนั่น และเอาเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือโดยที่ไม่รู้สึกตัว

เขาได้แต่คิดว่า “พี่ใหญ่จำต้องเปลี่ยนตัวเองเพราะเขา เพราะเขาเป็นเช่นนี้ ข้าขออภัยท่าน”

กุ่มเอนมองไม่เห็นประกายความเกรี้ยวกราดและความห่วงใยในดวงตาของทั้งจากหยางหมิงและหยางเซิง เธอจึงทิ้งประเด็นเรื่องที่ต้องการจะอาบน้ำแล้วหันไปปัดๆ หาที่นอนแทน โดยเธอเลือกที่จะนอนอยู่ใกล้ประตูซึ่งพังไปแล้วครึ่งแถบ เพื่อจะได้บดบังลมหนาวไม่ให้โดนตัวเธอฉวีและหยางจื้อที่นอนถัดออกไป

ในเมื่อไม่มีอะไรให้ทำแล้ว อย่างนั้นคืนนี้ก็เก็บแรงไว้ลุยงานต่อตอนเช้าดีกว่า

แต่กุ่มเอนไม่ทันสังเกตเห็นความปั่นป่วนของพวกน้องชายเลยสักนิด

“พี่ใหญ่ ท่านควรใส่...” หยางเซิงละคำพูดไว้ เพราะนึกได้ว่าในบ้านไม่มีหยูกยาที่จะเอามาใส่แผล

เมื่อเขามองกลับไปที่ร่างของพี่รองที่ยังคงซีดเซียว กับแค่ความคิดจะพาพี่เขาไปหาหมอ ก็ยังไม่มียุปัญญาเลย จึงทำให้เขาเศร้าสลด

หยางหมิงเองก็ทราบเรื่องนี้ดี นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่มีทั้งเงินและสมุนไพร จึงทำให้ทั้งเขาและพี่ใหญ่ได้แต่นอนอยู่ในบ้านและดูแลกันไปตามอาการ หวังเพียงปาฏิหาริย์ว่าอาการเจ็บป่วยจะดีขึ้น

ส่วนหยางเซิงนั้นก็ตัดสินใจได้แล้วว่า ตอนนี้นี่สิ่งสำคัญคือ...เขาต้องการเงิน!

“พี่ใหญ่ พรุ่งนี้ท่านตั้งใจที่จะเข้าเมืองไช่หรือไม่” แทนที่จะพูดประโยค

ก่อนหน้าให้จบ หยางเซิงเลือกที่จะเปลี่ยนเรื่องและเอ่ยประโยคคำถามขึ้นมาแทน

แม้จะงุนงงกับคำพูดก่อนหน้าของหยางเซิงที่เธอได้ยินไม่ชัดเจน แต่ กুমี่เอนที่กำลังจะเอนตัวลงนอนแล้ว กลับยอมย่นตัวขึ้นมาหนึ่งตอบคำถาม “ก็ใช่” เพื่อตกลงไปสำรวจเมืองข้างล่างต่อ”

มันเป็นเมืองที่ใหญ่และน่าสนใจมาก จุดเด่นสำคัญของเมืองนี้คือมีท่าเรือขนาดใหญ่ ซึ่งใช้เป็นรอยต่อระหว่างเมืองที่อยู่อีกฟากของแม่น้ำใหญ่สายนี้ และดูๆ ไปแล้วที่นั่นอาจจะเป็นเมืองท่าที่เน้นเปิดตลาดค้าขาย นำลงไปสำรวจสุดๆ

บ้านร้างที่ปัจจุบันพวกเธอใช้พักอาศัยตั้งอยู่บนเนินเขาสูงที่รกร้าง มีแมงไม้บดบังยากแก่การมองเห็น หากเดินออกไปหน้าบ้านจะเห็นช่องแคบกลางหุบเขา ที่ตัดถนนเป็นทางหลักระหว่างเข้าออกเมืองท่าแห่งนี้กับแผ่นดินใหญ่หลังหุบเขา

ด้านหน้าของเมืองท่ากันด้วยแม่น้ำ ส่วนด้านหลังก็โอบด้วยเขา แทบจะเป็นเมืองตากอากาศในฝันของคนยุคเธอได้เลย

เธอคิดว่าผู้คนที่คิดจะเข้าเมืองหลวงหรือผ่านไปเมืองถัดไป อาจต้องแวะที่เมืองท่านี้ก่อนจึงจะเดินเท้าผ่านไปยังเมืองอื่นๆ ได้อีก

“เช่นนั้นก็อย่าลืมหักหยางเซิงเดินทางไปกับท่านด้วย” หยางหมิงกล่าวพลางหันไปส่งสายตากำชับหยางเซิง

เด็กชายทั้งสองทำท่ารู้กัน แต่กลับมีเพียงกুমี่เอนที่ไม่งั้นได้เห็น กুমี่เอนพยักหน้าก่อนจะกล่าว “อ้อ เช่นนั้นเราก็รีบนอนกันเถอะ” จากนั้นพวกเขาจึงเริ่มเข้านอนตามคำบอกของกুমี่เอน

ฟางหญ้าถูกใช้ต่างหมอนและผ้าห่ม สภาพไม่ต่างจากคนในคุกสมัยก่อน กুমี่เอนเห็นเด็กๆ นอนกอดกันตัวกลมเพราะความหนาว เธอจึงได้แต่ข่มอาการสั่นเทาแล้วค่อยๆ เขยิบเข้าไปใกล้ พลางรวบรวมตัวหยางจื้อกับเล่อฉวีให้เข้ามาแแนบร่างของเธอ เพื่อให้อ้อมกอดของเธอนั้นได้ร่วมแบ่งปัน

ความอบอุ่นให้แก่พวกเขา

‘สักวันชีวิตของพวกเขาเด็กๆ ที่นี้จะต้องดีขึ้นอย่างแน่นอน’ กุมีเอินสัญญา
กับตัวเองในใจ จากนั้นสติก็ค่อยๆ ดับไป

แต่เพียงไม่นานกุมีเอินก็ได้สติขึ้นอีกครั้ง และพบว่าตัวเองนอนอยู่
กลางถนน

“เอ? ที่นี้...”

กุมีเอินดันตัวสูงขึ้นมากึ่งนั่งกึ่งนอน ก่อนจะรู้สึกแสบตากับแสงสีเหลือง
นวลที่กำลังแยงตาเธออยู่ ณ ขณะนี้

เมื่อเธอปรับสายตาได้ ก็พบว่ามันคือแสงจากไฟหน้ารถที่กำลังจอดสนิท
ทั้งที่ยังติดเครื่องยนต์อยู่ พอเธอไล่สายตามองสำรวจ ก็เห็นรถคันอื่นๆ และ
พื้นถนนที่เต็มไปด้วยแอ่งเลือดขนาดใหญ่

“เอ? รถคันนี้มัน...” กุมีเอินเริ่มจำได้

มันคือรถพอร์ชสีเทาคันนุหรีที่ขับมาชนเธอจนตายนี่นา!

เวลานี้กุมีเอินสับสนมากๆ เพราะร่างของเธอยังรู้สึกได้ถึงความเย็น
ของอากาศ ความชื้นของพื้นถนน รวมไปถึงความร้อนจากแสงไฟหน้ารถ

“หรือว่าจริงๆ แล้วเรายังไม่ตาย ที่คิดว่าทะลุมิติไปนั้นเป็นเพียง
ความฝัน?” เธอพึมพำออกมา

กุมีเอินเปลี่ยนไปมองหาความช่วยเหลือจากเพื่อนร่วมงาน หรือใครก็ได้
ที่อยู่ในบริเวณนั้น แต่เธอกลับพบเรื่องราวที่ยิ่งกว่าแปลกประหลาด

ข้างๆ รถพอร์ชคันนั้นมียุทพยาบาลที่เปิดประตูหลังทิ้งไว้ จนสามารถ
เห็นเตียงพยาบาลและอุปกรณ์ทางการแพทย์ครบครันที่อยู่ข้างใน แคมตอนนี้
ไฟและเสียงไซเรนก็ยังคงเปิดใช้งาน แต่ที่บริเวณนั้นกลับไม่มีเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์
คนใดเดินผ่านไปมาอยู่เลยสักคน แม้แต่รถตำรวจที่มาจอดขวางรถพอร์ช
และรถพยาบาลก็ยังเปิดประตูทิ้งไว้

พอมองไปที่ริมทางเท้า เธอก็ยังเห็นร้านรถเข็นริมทางเปิดไฟแก๊สทิ้งไว้
น้ำมันในกระทะเดือดปุดๆ โดยที่ไม่มีร่างของแม่ค้าเจ้าของร้านมาคอยยืนค่อม

หรือดูแลร้านเหมือนเดิม

ราวกับว่า...จู่ๆ สิ่งมีชีวิตบนโลกก็อันตรายหายไปเสียเฉยๆ ความรู้สึกในตอนนั้นแทบไม่ต่างจากฉากในภาพยนตร์สยองขวัญสักเรื่อง ตอนที่กูมีเอนริกซ์ก็ไม่แน่ใจว่าตนกำลังเผชิญกับผีร้ายอยู่หรือไม่ เพื่อนของเธอก็ไม่อยู่ ไม่มีคนเดินอยู่ริมข้างทาง แล้วตำรวจกับพยาบาลหายไปไหน เจ้าของรถพอร์ชหายไปไหน นี่มันเกิดเรื่องบ้าอะไรกัน!

“นี่”

จู่ๆ เสียงหวานเสียงหนึ่งก็ได้ดึงความสนใจของกูมีเอนให้หันไปมองตามตรงหน้าของเธอมีเด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนมัธยมปลายยืนอยู่ โดยที่เธอไม่ทราบว่าเป็นเด็กคนไหนมาปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อไร แต่ดูจากที่ไกลๆ แล้วสภาพของเด็กคนนั้นดูแย่มาก

เด็กคนนั้นมีผิวขาวซีด ผมเผ้าก็ยุ่งเหยิงปิดบังใบหน้า ชุดของอีกฝ่ายก็มีร่องรอยขาดวิน ขณะที่ร่องเท้าที่เธอสวมอยู่ก็หายไปข้างหนึ่งด้วยเช่นกัน

เด็กสาวที่ค่อนข้างจะแปลกประหลาด ซ้ำบรยายาคาศยังเป็นใจเช่นนั้น ทำให้กูมีเอนรู้สึกราวกับเป็นเหยื่อในภาพยนตร์สยองขวัญเข้าจริงๆ ที่เพียงแค่ว่าเธอมองดูอีกฝ่ายก็พลันรู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาแล้ว

“เธอเรียกฉันหรือจ๊ะ” กูมีเอนพยายามเจรจาพลางตรงหน้า แต่วินาทีที่เธอเริ่มขยับ กลับรู้สึกถึงความเจ็บปวดจากบริเวณท้องทันที ทำให้เธอต้องนึ่วหน้า

กูมีเอนไล่สายตาลงมองที่ท้องของตนเอง เห็นรอยเลือดสีเข้มที่ขยายเป็นวงกว้าง พร้อมกับหน้าท้องที่ดูยุบผิดรูป ชวนให้อยากอาเจียนทันที

“อีก...ฝันแน่ๆ คงเพราะเมื่อวานตอนเย็นฉันดันคิดไม่ตกว่าทำไมตัวเองถึงตาย จึงได้ทำให้จิตใจได้สำนึกสร้างความฝันขึ้นเพื่อย้อนรอยความทรงจำกลับมา?” กูมีเอนลองคาดเดาจากสมมติฐานที่เธอเคยเห็น หรือได้ยินจากภาพยนตร์และซีรีส์เรื่องดัง

พอคิดว่าเป็นแค่ความทรงจำเท่านั้น เธอจึงค่อยเบาใจ

กุ่มี่เอนพยายามกดความเจ็บปวดลงด้วยการสะกดจิตตนเองว่าเธอไม่ได้บาดเจ็บใดๆ ซึ่งไม่น่าเชื่อว่ามันช่วยให้ความเจ็บเหล่านั้นทุเลาลงได้อย่างน่าอัศจรรย์ นี่จึงเป็นการตอบโจทยที่เธอตั้งสมมติฐานขึ้นมาได้พอดี

กุ่มี่เอนที่เริ่มใจชื้น จึงไปรยืมเรียกกำลังใจให้ตนเอง ก่อนจะงยหน้าขึ้นถามบุคคลตรงหน้า “สาวน้อย หรือว่าที่ฉันพุงมากกลางถนนนี้ก็เพราะต้องการช่วยเธอหรือเปล่า”

เด็กผู้หญิงปริศนาคนนั้นหึ่งพยกหน้าและส่ายหน้า ก่อนจะเอียงศีรษะเอ่ยคำตอบที่ไม่ตรงคำถาม

“อยากได้คุณ”

กุ่มี่เอนได้ยินแล้วก็ชี้มาที่ตัวเองพลางถาม “ฉัน?”

บรรยากาศโดยรอบพลันเย็นยะเยือกและหนักอึ้งขึ้นกว่าเดิม

กุ่มี่เอนชักจะรู้สึกถึงสัญญาณอันตราย เธอจึงกระเถิบหนีออกห่างมากขึ้น พลังถามอีกฝ่ายเสียงเครียด “เธอต้องการอะไร”

เด็กสาวขีดหน้าหงอนขึ้นจนผมหน้าม้าที่เคยปกปิดใบหน้าค่อยๆ เปิดออก จนมองเห็นรอยยิ้มกว้างที่หน้าหวาดระแวง “หนูอยากไปจากที่นี่แล้ว แต่ไม่มีใครยอมมาแทนที่หนู”

พริบตาว่างของเด็กคนนั้นก็หายวับไป ก่อนจะโผล่มายืนคร่อมตัวกุ่มี่เอนในระยะประชิด

“หนูรู้ว่าพี่สาวจะช่วยหนูได้” เด็กสาวบอกอย่างนั้น ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะแหลมขวนลั่นประสาท

มือขาวซีดของอีกฝ่ายเริ่มเอื้อมมาใกล้ใบหน้าของกุ่มี่เอน ซึ่งตัวแข็งค้างราวกับถูกสะกดการเคลื่อนไหว ทำให้หลังศีรษะของเธอเริ่มชาไปด้วยความกลัว จนแม้แต่จะหลบสายตาไปทางอื่นก็ไม่อาจบังคับดวงตาตนเองได้

‘ตื่นสักที ตื่น!’ กุ่มี่เอนได้แต่ภาวนา สภาพจิตของเธอนั้นปั่นป่วน จนไม่อาจควบคุมได้แล้ว!

ปลายเล็บของเด็กสาวเกือบที่จะสะกดโดนหน้าผากของกุ่มี่เอน แต่

ทันใดนั้นลมวูบใหญ่ก็ตรงเข้ามากั้นกลางระหว่างเธอกับเด็กสาวคนนั้น พร้อม กับเสียงกรี๊ดร้องของอีกฝ่าย และเสียงคำรามของสัตว์ร้ายที่ตั้งขึ้นมาแทบจะ พร้อมๆ กัน

“กรี๊ดดด!”

“โฮกกก!”

มิติของภาพเริ่มบิดเบี้ยว นัยน์ตาของกุ่มีเอนพลันหนักอึ้ง

กุ่มีเอนเริ่มบังคับตัวเองให้หนึ่งไม่ได้ ร่างกายจึงอ่อนนวยบลงไปนอน กับพื้น ขณะที่ดวงตายังเห็นภาพของเด็กสาวคนนั้นที่ถูกสุนัขตัวใหญ่ที่มีหลาย หางกัดกระชากมือซึ่งแต่เดิม...เคยที่จะพยายามยื่นมาหาเธอ จนมันหลุดขาด ออกจากแขนของอีกฝ่าย

ความซุกซมเริ่มบังเกิดเมื่อเด็กสาวคนนั้นยังไม่ยอมแพ้ อยากจะพุ่งตัว มายังจุดที่เธอยังนอนหงายอยู่ แต่ติดที่ทุกทิศทางของเด็กสาวคนนั้นถูกสุนัข ประหลาดเข้าขัดขวางไว้ก่อนแล้ว

ทรงเล็บของมันปัดผ่านร่างของเด็กสาวจนเกิดรอยลึก ทำให้เกิดหมอก สีดำทะลักออกมาตามรอยลึคนั้น คล้ายกับแก๊สที่รั่วออกมาจากถัง

และเมื่อสุนัขตัวนั้นเริ่มฉีกกระชากร่างบางเป็นครั้งสุดท้าย ร่างเนื้อ มนุษย์คล้ายภาพมายาก็สลายกลายเป็นหมอกควันสีดำไปทันที

ก่อนที่จะจางหายไปพร้อมกับเสียงร้องโหยหวนของเด็กคนนั้น ที่ค่อยๆ ลอยห่างไกลออกไปทุกที

สุนัข...ที่ดูคล้ายกับจิ้งจอกเก้าหางยังยืนอยู่ที่เดิม ไม่ไกลจากตัวเธอนัก ตัวของมันเหมือนกลุ่มก้อนหมอกสีขาวที่ขยับพลิวแบบไร้รูปทรง หลังจากที่ได้รับชัยชนะจากการขับไล่เด็กสาวคนนั้น มันก็เดินเข้ามาใกล้ แล้วจึงค่อยยื่นจมูกของมันมาแตะที่แก้มของเธอ

จมูกของมันทำให้รู้สึกอุ่นสบาย ร่างกายของกุ่มีเอนที่เคยหนักเหมือน มีก้อนหินถ่วงไว้ก็ค่อยๆ เบาราวกับจะลอยขึ้นเหนือพื้นได้ หมอกสีขาวของ จิ้งจอกเก้าหางเริ่มเข้ามาโอบล้อมไปทั่วร่างกายของเธอ ช่างอบอุ่น เมาสบาย

และยังรู้สึกคุ้นเคยจนทำให้เธอเคลิบเคลิ้มและวางใจในตัวมัน

“...”

“...พี่...”

ตอนที่เธอรู้สึกสบายถึงที่สุด เสียงรบกวนบางอย่างก็ค่อยๆ ดังก้องไปทั่วบริเวณ

ฉับพลันที่รอบๆ ตัวเธอนั้นก็ปรากฏกลุ่มแสงแทรกเข้ามาที่นั่นนัยน์ตาของเธอ พร้อมกับเสียงเรียกของหยางหมิงที่ค่อยๆ แจ่มชัดมากยิ่งขึ้น

“...พี่ใหญ่ ท่านเป็นอะไรไป”

“เฮ้ะ!”

กุ่มเอนลืมตาตื่นในที่สุด เธอเห็นหยางหมิงชะโงกหน้าออกมาพลางเอามือแนบไว้ที่ข้างแก้มของเธอ สัมผัสที่อบอุ่นของเขานั้นทำให้เธอได้สติจากความมึนงงในชั่วครู่

“เธอ...ใจนเจ้าจึงลุกออกจากที่นอนเล่า” กุ่มเอนเอ่ยปากถาม

“ข้าเห็นพี่ใหญ่นอนกระสับกระส่ายคล้ายจะฝันร้าย จึงพยายามลุกขึ้นมาดู” เขาตอบพลางเก็บมือกลับไป “ดีที่ตอนเช้าเซ็งเออร์มาเห็นท่านยังนอนหลับลึก เขาจึงพาพวกน้องๆ ล่วงหน้าออกไปตักน้ำก่อน ไม่เช่นนั้นเขาคงวิตกแน่เพราะเห็นท่านหลับไม่ยอมตื่นตามเวลาเดิม”

มีคนป่วยคนเดียวในบ้าน หยางเซ็งก็เหมือนจะเคร่งเครียดไม่น้อย แม้แต่เขาเองก็เป็นห่วงอาการของพี่ใหญ่ที่อาจจะเป็นไข้เพราะบาดแผลพวกนั้น เมื่อครู่นี้เขาลองพลิกแขนของนางดู เห็นบาดแผลบนตัวนางค่อยๆ สมานและทุเลาไปเยอะแล้วจึงค่อยคลายใจ

แต่ก็น่าอัศจรรย์นักที่บาดแผลเหล่านี้หายเร็ว แถมยังไม่มีอาการแทรกซ้อนใดๆ อีกต่างหาก

กุ่มเอนหันไปมองรอบๆ เห็นว่าภายในบ้านว่างเปล่า เหลือเพียงแต่เธอกับหยางหมิงจริงๆ ถ้าเพียงสังเกตจากห้องฟ้าที่เริ่มสว่าง เวลานั้นก็น่าจะราวๆ หกโมงเช้า ซึ่งความจริงเธอจะตื่นก่อนไก่โห่เพื่อไปเตรียมหาอาหารเข้า

ด้วยซ้ำ แต่เวลานี้ชัดเจนว่าหยางเชิงจำต้องมารับหน้าที่นี้ไปแทน เพราะไม่อาจรอให้คนชี้เฝ้าอย่างเธอตื่นได้

กูมีเอินจึงยังไม่ลุกออกไปตาม แต่หันมาพูดคุยกับคนป่วยเพื่อคลายเหงาแทน

“จริงสิ ก่อนหน้านี้เจ้าไปสำรวจในป่ามา พบเจออะไรน่าสนใจบ้าง”

เธอนึกถึงเรื่องหมาয়ลูกศรที่เป็นสัญลักษณ์นำทางไปยังแหล่งน้ำ เพราะเขาเขียนเป็นเส้นทางตรงไม่ซับซ้อน แสดงว่าเขาคงเดินสำรวจรอบๆ นี้ก่อนแล้ว จึงมั่นใจว่าทางไหนนำพวกเธอไปถึงแหล่งน้ำได้

“เข้าไปไม่ได้เข้าไปสำรวจลึกนัก เพียงแค่เดินดูรอบบ้าน กับเส้นทางด้านขวามือของบ้านก่อนจนเจอลำธาร แล้วจากนั้นเพียงวนดูใกล้ๆ ก็เจอเพียงบริเวณที่ดินเปียกแฉะมาก ข้าจึงตัดสินใจไม่เดินสำรวจต่อเพราะมันลื่น แล้วจึงเปลี่ยนมาสำรวจด้านซ้ายซึ่งมีเนินหินที่ต้องข้ามไปอีก แต่ว่าหากข้ามไปได้ก็จะเห็นป่าไผ่แทรกตัวอยู่ใกล้ๆ ด้วย”

กูมีเอินฟังคำบอกเล่าของหยางเชิงก็สะดุดเข้ากับสิ่งหนึ่ง “ดินเปียกแฉะ? หรือว่ามันจะเป็นดินเหนียว?”

“ดินเหนียว?” หยางหมิงไม่รู้จักรัก แต่พอเห็นพี่ใหญ่ให้ความสนใจมาก เขาจึงบอก “ไว้ข้าอาการดีขึ้นแล้วจะพาพี่ใหญ่ไปดูเอง”

กูมีเอินตื่นเต้นมาก “ดีๆ ถ้าเราเจอพวกดินเหนียว ไม่แน่ว่าพี่อาจจะทดลองทำถ่านไม้แบบง่ายๆ ขึ้นมาใช้ในบ้านเราได้นะ!”

“ถ่านไม้?” หยางหมิงทวนคำ “พี่ใหญ่ ท่านไปรู้วิธีทำมาได้อย่างไร”

กูมีเอินถึงกับสะดุ้งอีกทันที ลืมไปเลยว่าเจ้าของร่างเดิมไม่น่าจะรู้วิธีทำนี่นา เธอจึงแสวงงอ่ยขึ้น “ก่อนหน้านี้พี่เคยเห็นผู้ใหญ่ที่อยู่แถวๆ ชายป่าเขาทำกัน ก็เลยคิดว่าจะลองทำดูสักหน่อยนะ แหม...ก็มันไม่อะไรเสียหายนี่นา”

กูมีเอินไม่สนใจจะอธิบายละเอียดเพื่อให้หยางหมิงเอาไปจับผิดอีก เพราะเธอคงบอกไม่ได้ว่าเห็นมันมาจากผู้ใหญ่ในหมู่บ้านชนบทที่เธอเคยไปเยือนตอนอยู่โลกเดิม ซึ่งเขาลุกขึ้นมาสาธิตการทำถ่านไม้ไว้ใช้งานในบ้านให้

เธอชมดู โดยใช้เพียงแค่งังไม้ ซากไม้แห้ง และดินเหนียวที่มีอยู่ในป่าแถวบ้านมาทำถ่านไม้ และเป็นถ่านไม้แบบโฮมเมดที่ใช้งานได้!

แม้จะไม่ใช่ถ่านชั้นดีที่เทียบเท่าได้กับที่ผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม แต่ถ่านไม้ของเขากลับไม่ต้องใช้ต้นทุนการผลิตใดๆ เลย จึงทำให้เธอเลือกใส่จนต้องจดบันทึกเป็นรายงานส่วนตัวไว้ประดับความรู้

เสียงโหวกเหวกเกรียวกราวดังมาจากข้างนอก คาดว่าพวกหยางเซิงที่ออกไปเอาน้ำคงกลับมาแล้ว กุ่มี่เอนจึงลุกขึ้นดึงแขนหยางหมิง ก่อนที่จะลากเขาให้กลับไปนอนที่ที่นอนของตัวเอง พลังบังคับทำให้เขาพักอ่อนและตรวจแผลภายในปาก

หยางหมิงยอมจำนนตั้งแต่ที่เธอบอกว่าจะไม่จับเปลื้องผ้า กุ่มี่เอนมองสำรวจดูสักพักก็คลี่ยิ้ม “ดูไม่เลวร้ายเท่าไร แต่จะให้หายบวบับคงเป็นไปได้”

“อ้อ วันนี้อากาศก็ดีขึ้น และท้องไส้ก็ไม่ปั่นป่วนแล้ว คิดว่าพีใหญ่คงสันนิษฐานถูกโรคและรักษาถูกอาการ ซ้ำก็เลยอาการดีขึ้นเช่นนี้ พีใหญ่ท่านเก่งจริงๆ” หยางหมิงอดไม่ได้ที่จะประจบนาง

“จริงหรือ! พีรองดีขึ้นแล้ว!” ลิ่นเสียงของหยางหมิงก็ได้ยินเสียงของหยางเซิงร้องแตรก็ขึ้นมาดังๆ เหมือนเขาเพิ่งจะเข้ามา แต่ยังทันได้ยินช่วงท้ายคำพูดของหยางหมิงพอดี

ทั้งกุ่มี่เอนและหยางหมิงหันไปเห็นหยางเซิงยืนถือถังน้ำ พลังยิ้มร่าอยู่ตรงหน้าประตู โดยมีเล่อจวีและหยางจื่อช่วยแบกตะกร้าใส่ผลเก่าที่อยู่ข้างๆ

ทันใดนั้นพวกเขาก็รีบวางของแล้วตรงเข้ามาล้อมล้อมรอบตัวหยางหมิง บังเกิดเป็นเสียงหัวเราะอันดังก้องของหยางเซิง เสียงเง้าอดของเล่อจวี และรอยยิ้มอันบริสุทธิ์ของหยางจื่อ กลายเป็นภาพความอบอุ่นที่ช่วยเพิ่มพูนกำลังใจของคนป่วยอย่างหยางหมิงให้รู้สึกเข้มแข็งขึ้นมาอีกหลายเท่า

หยางหมิงมองไปทางพีใหญ่ นางเพียงแค่อส่งรอยยิ้มแถมเอ็นดูมาให้ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกสนเท่ห์...

“นาง...เปลี่ยนไปราวกับคนละคนเลยทีเดียว แต่ที่นางละทิ้งความแค้น แล้วกลายเป็นเช่นนี้ได้ ก็นับว่าเป็นเรื่องดีเช่นกัน” หยางหมิงได้แต่ลอบคิดในใจ

เช้าวันนี้อาหารเช้าหลักยังคงเป็นปลาอย่างและผลเก๋าก็ ส่วนน้ำก็แบ่งสำรอง ส่วนหนึ่งไว้ดื่ม และอีกส่วนไว้เซ็ดตัวให้หยางหมิง หลังจากนั้นเมื่อกুমี่เอนกินเสร็จแล้ว เธอก็อาสาพาเล่อฉวีกับหยางจื่อไปอาบน้ำที่ลำธารด้วยความสนุกสนาน

แม้ว่าเวลานี้จะได้อาบน้ำอย่างที่ยากทำ ทว่าเธอยังคงอายุเจ้าปา เจ้าเขาอยู่บ้าง ก็เลยต้องไปแอบตามริมโขดหิน แล้วจึงเอาน้ำลูบแขนขา ก่อนจะค่อยๆ ถลกเสื้อผ้าส่วนอื่นขึ้นมาทำความสะอาด

ทำเช่นนี้อีกครั้งสองครั้งจนผิวกายเริ่มสะอาดแล้ว จู่ๆ เธอก็ซักจะเข้าใจความรู้สึกของหยางหมิงขึ้นมาตึงตังๆ

พอกুমี่เอนลุกขึ้นมาจากน้ำ ก็ทันเห็นพวกเด็กๆ กำลังทำท่าจะถ่ายเบาอยู่ที่ใกล้ๆ ริมน้ำพอดี จนทำให้เธอถึงกับหวีดร้องห้ามออกมา

เล่อฉวีสะดุ้งจนเผลอกัดลิ้น “อ๊า! พี่ใหญ่ร้องตะโม่” ได้ยินเสียงพี่ใหญ่ร้องขึ้นเช่นนี้ทำให้นางไม่กล้าถ่ายออกมาเลย

กুমี่เอนรีบเดินมาถึงตัวอีกฝ่ายก่อนจะถาม “ปกติพวกเจ้าทำธุระ...พี่หมายถึงถ่ายหนักเบาทั้งหมดริมน้ำนี่นะหรือ”

เล่อฉวีที่รู้ความมากกว่าหยางจื่อเป็นผู้พยักหน้าตอบ ขณะที่กুমี่เอนได้แต่ยกมือขึ้นตบหน้าผากประหนึ่งคนแก่กำลังกลุ่มใจ

“มาๆ ไปถ่ายข้างทางที่ไกลกว่าตรงริมน้ำนี่ดีกว่า อย่าลืมน้ำในลำธารนี้ ทั้งเล่อเออร์และจื่อเออร์เองก็ต้องตักเอาไปกินเอาไปใช้นะ เดี่ยวก็สกปรกกันพอดี”

น่ากลัวจริง ถ้ายังเป็นอยู่แบบนี้ สงสัยคงได้มือหิวตกรโคมมาเคาะเรียกหาอยู่ที่ประตูบ้านกันพอดี!

ดีที่ลำธารนี้ไหลลงจากเขา ทำให้สิ่งปนเปื้อนก่อนหน้าไหลลงไปนานแล้ว เธอเลยวางใจได้ แล้วจึงกำชับพวกเขาไม่ให้ทำเช่นนี้อีก

เล่อจวีไม่เข้าใจสักเท่าไร แต่เพราะพี่ใหญ่บอกให้ไปถ่ายเบตาตรงจุดที่ไกลจากลำธารนี้ เด็กหญิงจึงพยายามจำแล้วจูงมือจื่อเออร์เดินออกห่างริมน้ำไปอีก “พี่ใหญ่ ไกล?”

กุ่มีเอ็นอมยิ้มในความน่ารักและว่าง่ายของเล่อจวีมาก แต่เพราะมันยังไม่ไกลพอ เธอจึงบอก “ถอยไปอีกหน่อยเถิด”

“อ้อ”

สองร่างเล็กจึงถอยห่างออกไปไกลกว่าเดิม จนกระทั่งกุ่มีเอ็นให้สัญญาณว่าใช้ได้แล้ว พวกเด็กๆ จึงได้ปลดทุกข์หนักเบา กันเสียที

“พวกเขาฉลาดแล้วก็เลี้ยงง่ายดีจัง นี่ถ้าเป็นพวกเด็กอนุบาลแถวบ้านละก็ จนปานนี้จะถ่ายเป็นที่ไหนทางได้หรือยังก็ไม่รู้”

เล่อจวีและหยางจื่อโตมาอย่างมีวินัย ปรกาศความฉลาดเปล่งออกมาอย่างไม่ผิดเพี้ยนไปจากพวกหยางหมิงและหยางเซิง แสดงว่าเชื่อพ่อเชื่อแม่ของบ้านนี้จะต้องดีเลิศมากๆ ถึงได้ผลิตเด็กฉลาดแถมหน้าตาดีแบบนี้ออกมาได้

กลับกัน...กุ่มีเอ็นลองลูบใบหน้าของตัวเอง เธอรู้สึกว้าวพวกเขาไม่เพียงหน้าตาดีผิดธรรมดา แต่อาจเป็นตัวเธอต่างหากที่มีหน้าตาธรรมดาจริงๆ!

พวกเด็กๆ บ้านนี้มีใบหน้าที่เกลี้ยงเกลา ดวงตาคม แขนงตายาว คิ้วโค้ง รับกับรูปร่างอย่างเป็นธรรมชาติ จมูกที่เซิดขึ้นแถมยังมีตั้ง ริมฝีปากบาง อมชมพู โกรงหน้าเข้ารูปสวยทั้งหวานทั้งหล่อเหลา ไหนจะผมดกดำเงางามที่แทบไม่ต้องใช้ครีมหวดผมนั่นอีก...

พวกเด็กชายทำให้เธอจินตนาการถึงภาพนักแสดงที่ชื่อ ‘หยางหยาง’ คิดว่าในวัยเด็กของเขาจะมีหน้าตาแบบนี้หรือไม่ ส่วนเล่อจวีเองถ้าให้เปรียบก็คงจะละม้ายคล้าย ‘เจ้าสี่อิ่ง’ ตอนเด็กๆ เป็นแน่แท้

แต่ถ้าพวกเขามีรูปหน้าไปทางเดียวกันเช่นนี้ ไม่ว่าจะใครก็บอกได้ว่าเป็นที่เหมือนกัน แต่แล้วทำไมใบหน้าที่เธอกลับเป็นใบหน้าที่เดียวกับโลกก่อน จนกลายเป็นความธรรมดาที่แปลกแยกจากครอบครัวนี้ จนเธอแทบจะไม่มี

อะไรเหมือนพวกเขาเลย

‘ไม่ใช่ว่าร่างนี่จะเป็นพวกลูกเมียน้อย...อะไรทำนองนั้นหรอกนะ’

ยุคโบราณนี่ทำให้เป็นครอบครัวชนชั้นกรรมกรก็ยังเป็นเรื่องธรรมดา
ที่ผู้ชายจะมีภรรยาหลายคน เธออาจจะไซ่คร้ายทำนองว่า มีใบหน้าเหมือนแม่
มากกว่าพ่อ แถมยังอาจเป็นพี่น้องคนละแม่กับพวกหยางหมิงเสียด้วยซ้ำ

ภวังค์ความคิดของเธอถูกทำลายลงด้วยเสียงเสียงหนึ่งที่จะตะโกนดัง
ขึ้นมา

“พี่ใหญ่!”

กูมีเอ็นได้ยินเสียงของเล่อฉวีก็รีบวิ่งเข้าไปหาทันทีพลางเรียก “เล่อ-
เออร์!”

ทว่าเมื่อวิ่งไปถึงตัว เธอก็เจอเพียงเด็กสองคนที่ยืนกอดกันกลม ขณะที่
ที่สายตาของเล่อฉวีพุ่งมองไปในโพรงหญ้าตรงหน้าด้วยสีหน้าตระหนกตกใจ

“เกิดอะไรขึ้นนะ” กูมีเอ็นถามพลางดึงพวกเด็กๆ เข้ามากอดไว้ ก่อนจะ
สำรวจว่าพวกเขาได้รับบาดเจ็บที่ตรงไหนหรือไม่

จากนั้นเมื่อเธอหันไปมองดูหยางจื้อ เห็นเขาเพียงกะพริบตาอย่างงุนงง
แล้วมองสลัดกันระหว่างพี่สาวทั้งสองคน แตกต่างจากเล่อฉวีที่กำลังตกใจ

ท่าทางจะเป็นเล่อฉวีที่เห็นอะไรบางอย่างเพียงคนเดียว กูมีเอ็นจึงก้มลง
ถามย้ำ “ว่าอย่างไร เล่อเออร์”

เล่อฉวีทำแก้มป่องอย่างซัดใจที่มองหา ‘มัน’ ไม่เจอเสียแล้ว จึงงยหน้า
ขึ้นตอบพี่สาว “เล่อเล่อเห็นสัตว์ประหลาด!”